

หน้าที่สำคัญ

โรเตอร์ริก อาร์โรบินซี ถอนหายใจอย่างแข็งแรง ที่ต้องยกเลิกนัดกับเพื่อนต่างเพศที่เขาสนิทมากที่สุด เขาสัญญากับเธอแล้วว่าพาเธอไปกินข้าวเย็นและดูภาพยนตร์ ใช้เวลาอยู่ด้วยกัน แต่เขาก็ผิดสัญญากับเธอ

พ่อกับแม่มอบหน้าที่สำคัญให้เขาทำระหว่างที่พวกเขาไปเที่ยวต่างประเทศ เขาต้องดูแล 'น้อง' ให้ดี

จำเป็นไหมที่เขาต้องดูแลน้องที่ไม่ใช่สายเลือดเดียวกัน เขาอยากถามคำถามนี้กับพ่อและแม่ แต่ก็เกรงว่าจะกลายเป็นทะเลาะกันเปล่าๆ เขาไม่ควรทำให้พวกเขาไม่สบายใจ

ตอนนี้น้องที่พ่อกับแม่มองว่าแสนดี เพียงพร้อมด้วยคุณสมบัติที่กุลสตรีต้องมีอยู่ในภาวะเกือบจะไร้สติ

หลังจากเขาแยกกับผู้ร่วมลงทุนรายใหม่ที่ร้านอาหารอิตาลีในโรงแรมหรูที่สุดในกรุงลอนดอน เขาต้องไปรับเธอที่ร้านอาหารฝรั่งเศสอยู่ไม่ไกลจากโรงแรมที่เขาพาผู้ร่วมลงทุนรายใหม่มาเลี้ยงขอบคุณ

นับว่ายังดีที่เขาไม่ต้องเสียเวลาขับรถไปไกลๆ

ถ้าพ่อกับแม่ไม่ย่ำหนักย่ำหนาให้เขาทำหน้าที่สำคัญให้ดีที่สุด เขา ก็ไม่ต้องกลายเป็นคนขับรถ แม่ส่งข้อความผ่านแอปพลิเคชันสนทนา มาถามเขาตลอด ให้เขาแชร์ตำแหน่งปัจจุบันที่เขาอยู่ให้แม่ทราบ

บางทีเขาก็รู้สึกน้อยใจแม่ เพราะแม่รักคนอื่นมากกว่าเขาที่เป็น ลูกของท่าน

“เนี่ยนะเธอคนดีของแม่” เขาอยากให้มีลลิกาทันตระการตาใน สภาพนี้ ท่านจะได้รู้ว่าเธอไม่ได้ใส่อะไรที่สร้างภาพ

เขาน่าจะปล่อยให้เธอไปกับผู้ชายคนนั้น ไม่ควรเข้าไปยุ่งเรื่อง ของทั้งคู่จนต้องแจกหมัดให้คนรักของเธอกินแบบอิมแปลล์และนอน นับดาวที่หมุนวนรอบหัว ไม่รู้ว่าป่านนี้จะมีใครปลุกหรือพาไปโรงพยาบาล หรือยัง

“ให้มันได้แบบนี้สิ กลายเป็นว่าเราไปแสร้งเรื่องคนอื่น” หากเขา ไปรับเธอซักวันนี้ เธอกับคนรักก็น่าจะไปทำภารกิจบนเตียงด้วยกัน

ภารกิจบนเตียง... ถ้อยคำนี้ทำให้เขารู้สึกไม่พอใจอย่างมาก ยอมรับกับตัวเองว่าไม่อยากให้ผู้ชายคนไหนอยู่ใกล้เธอหรือแสดง ความรู้สึกกับเธอในเชิงชู้สาว

“เราต้องแคร่ด้วยเธอ ยายเจ็มนี้อะจะทำอะไร ก็ไม่เกี่ยวกับ เรา” เขารู้ดีว่าที่พูดไปนั้นปากไม่ตรงกับใจ

ความรู้สึกที่ว่า ‘เขาใส่ใจเธออย่างมาก’ กำลังเรียกร้องความ สนใจจากเขา แต่เขาจะเมินเฉยต่อมัน

โรเจอร์ริกออยากถ่ายรูปเธอในสภาพนี้แล้วส่งให้แม่ดู แต่คิดไป คิดมา ไม่ดีกว่า เพราะแม่จะตกใจมาก อาจถึงขั้นหมดสติ

“ร้อน ทำไม่ร้อนแบบนี้” ตระการตา ตรีรัตน์ ที่ยังไม่หมดสติเอา มือพัดหน้า ขยับตัวยุกยิกราวกับว่าเบาโดยสารด้านหน้าของรถยนต์ ที่ติดอันดับหนึ่งในห้าของรถยนต์สมรรถนะสูงนั่งไม่สบาย

“ยายเฉิมเบ๊อะ” ริมฝีปากหยักได้รูปของโรเตอร์ริกยิ้มเข้าหากัน
แน่นอนอย่างพยายามระงับอารมณ์โกรธ ซื่อนี้เขาใช้เรียกเธอตอนที่อยู่กับ
เธอตามลำพัง

“แอร์รถฉันเย็นน่าขนาดนี้ ยังกล้าพูดว่าร้อน”

“ร้อน ร้อนมาก” เธอจะแกะกระดุมเสื้อออก

“อย่าใช้วิธีนี้อะยฉัน เพราะมันไม่ได้ผล” โรเตอร์ริกมองเธอ
อย่างเหยียดๆ แล้วจับมือเธอไว้ เพราะเธอจะปลดกระดุมเสื้อเม็ดที่สอง
ออกจากรังคัม

ความสงสัยกำลังคุกคามจิตใจของเขา

“ยายเฉิมเบ๊อะคงเป็นประเภทเมาแล้วเพี้ยน” เขาสังเกตเห็น
ใบหน้า ลำคอและแขนเธอเริ่มมีรอยแดงปรากฏ

การจับพวงมาลัยด้วยมือข้างเดียวเป็นการกระทำที่เสี่ยงมากๆ
เขาเปิดไฟให้สัญญาณแล้วจอดรถ ดึงเนกไทที่ผูกรอบคอเสื้อมามัด
ข้อมือทั้งสองข้างของเธอ

“ปล่อย ปล่อยนะ ร้อน ร้อน เข้าใจไหม” ตระการตาขยับข้อมือ
พร้อมกับดีดขาอย่างแรง ชายกระโปรงจึงร่นขึ้นมาเหนือเข่า

“มีแผนสำรองนั้นหรือ อยากจะสูบสมบัติของตระกูลฉัน มัน
ไม่ถ่านขนาดนั้นหรือ” แม้จะพูดแบบนั้น แต่หัวใจของเขากลับเต้นแรง
มากๆ พอได้เห็นผิวเนียนขาวอมชมพูของเธอ

โรเตอร์ริกเหยียบคันเร่งเพื่อไปให้ถึงคฤหาสน์อาร์โรบินซีให้เร็ว
ที่สุด แต่เขาก็ต้องผ่อนความเร็ว เพราะรู้สึกมันตึ๊วะ แสดงว่าบรันดี
ที่เขาดื่มกับผู้ร่วมลงทุนรายใหม่เริ่มออกฤทธิ์

กว่าจะถึงคฤหาสน์อาร์โรบินซีก็อีกราวๆ สามไมล์ เขาเกรงว่า
ถ้าฝืนขับรถต่อไปอาจมีความเสี่ยงทำให้เกิดอุบัติเหตุ เลยตัดสินใจไป
ที่เพนต์เฮาส์ เพราะระยะทางใกล้กว่า อีกแค่ครึ่งไมล์ก็ถึงแล้ว

“ออยู่เฉยๆ ลียายเฉิมเบ๊อะ” โรเตอร์ริกพูดอย่างหัวเสียวเมื่อเขาถึง

เนกไทที่ผูกข้อมือเธอไว้

“ร้อน ร้อน ร้อน อยากอาบน้ำ” เธอปรือตามองเขา แหว่ในดวงตาของเธอจำหวน

เขาควรถ่ายรูปเธอในสภาพนี้ไว้แก้มเธอ เขากำลังจะล้างสมาร์ตโฟนออกจากกระเป๋ากางเกง แต่ยังไม่ได้ทำ เพราะตระการตาจะกระชากเสื้อผ้าที่สวมอยู่

เพนต์เฮาส์แห่งนี้เป็นที่อยู่อาศัยสำหรับเศรษฐีระดับหมื่นล้านขึ้นไป ถึงแม้มีความเป็นส่วนตัวสูง แต่ไม่ได้หมายความว่าจะมีแค่เขาคคนเดียวที่เป็นเจ้าของเพนต์เฮาส์ ยังมีคนอื่น ๆ ที่ได้ครอบครอง เขาต้องเดินสวนกับคนอื่นบริเวณโถงทางเดินรวมซึ่งจะแยกไปที่ลิฟต์ส่วนตัวอีกที เพราะฉะนั้นตระการตาควรอยู่ในสภาพที่มีเสื้อผ้าห่อหุ้มร่างกาย

วันนี้เขาไม่ได้สวมเสื้อสูท เพราะเลือกใส่เสื้อผ้าที่ไม่เป็นทางการจนเกินไป เพื่อให้การพูดคุยกับผู้ลงทุนเป็นไปอย่างสบายๆ

“ให้ตายเถอะ! อย่าทำบ้าๆ นะ” จากที่คิดว่าจะประคองเธอแล้วพาไปขึ้นลิฟต์ส่วนตัว เขาต้องอุ้มเธอพาดบ่าแทน

โรเจอร์ริกนี่กว่าจะโชคดีที่ไม่เจอผู้ร่วมอาศัยคนอื่น ๆ ตรงโถงทางเดินรวม แต่ต้องทำใจ เพราะตอนนี้คือเวลาเลิกงาน คนทำงานเริ่มกลับที่พัก

ชายหญิงคู่หนึ่งเดินสวนกับเขา เขาเดาว่าน่าจะเป็นสามีภรรยากันมองเขาแล้วส่ายหน้าอย่างระอาใจ คล้ายกับกลัวว่าเขาจะแสดงฉากเลิฟซีนกับยายซีเมตาตรงนี้และเดี๋ยวนี้

“เพราะเธอทำให้คนอื่นมองฉันด้วยสายตาแบบนั้น” โรเจอร์ริกพาตระการตามาถึงชั้นบนสุดของเพนต์เฮาส์แห่งนี้

ชั้นนี้เป็นโซนที่ดีที่สุดและกว้างที่สุด การตกแต่งเน้นแบบทันสมัยหรูหรา วัสดุและเฟอร์นิเจอร์มีคุณภาพสูง เขายอมจ่ายเงินเพื่อให้ได้

เป็นเจ้าของพื้นที่นี้เพียงคนเดียว

ตระการตายังพูดว่า ‘ร้อน’ ไม่หยุด

ร่างกายแต่ละคนจะตอบสนองต่อฤทธิ์แอลกอฮอล์ต่างกัน บ้างเมาหนักแล้วหลับลึก บ้างเมาแล้วอาละวาด บ้างก็คึกคักตรงส่วนนั้น เกิดอารมณ์อยากมีเซ็กส์

เขาไม่รู้ว่าตระการตาเป็นแบบไหน อาการที่เธอแสดงออกทำให้เขาสงสัย

“หรือว่าไอ้หมอนั้นจะใส่ยาปลุกเซ็กส์ในอาหารหรือไม่ก็เครื่องดื่มให้ยายิ้มเบือะกิน” โรเตอร์ริกเพียงแค่ว่าเดาเดาเท่านั้น

เขาวางเธอไว้ที่โซฟายาวเพื่อให้เธอนอน จากที่เขาสังเกตเห็นตระการตาต้องรู้สึกร้อนอย่างมากแน่ๆ ตัวเธอเริ่มแดง เธอจะถอดเสื้อออกให้ได้

“ปล่อยไว้แบบนี้ไม่ดีแน่” เขาอุ้มเธอพาดบ่าอีกครั้ง พาไปที่ตู้กระจกอาบน้ำ เปิดฝักบัวให้น้ำเย็นๆ ช่วยดับร้อนให้เธอ

โรเตอร์ริกดันไหล่เธอเบาๆ เพื่อให้เธอนั่งลงใต้สายน้ำแล้วรีบออกมา แต่ตระการตากอดเขาจากด้านหลัง บีบดตัวมาใกล้มากๆ

“อาบน้ำด้วยกันนะ” เธอจับเอาเขาแล้วหมุนให้หันมา

“หยุดนะยายิ้มเบือะ” โรเตอร์ริกมั่นใจว่าเธอจะต้องดื่มเครื่องดื่มที่ผสมยาปลุกเซ็กส์ เพราะเธอมีเรี่ยวแรงเยอะเกินไป

ตระการตาหัวเราะคิกคักราวกับว่าได้ฟังเรื่องเล่าที่แสนจะขบขัน เธอลูบหน้าอกเขา บีบแก้มเขาไม่แรง แต่ก็ไม่เบา

ความสะท้านซาบซ่านแล่นไปทั่วทั้งตัวของโรเตอร์ริก ส่วนหนึ่งเป็นเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ อีกทั้งถูกเธอยั่วอย่างไม่ตั้งใจ ทำให้อารมณ์เร้าร้อนเริ่มก่อตัว

เขาพยายามสลัดความรู้สึกนั้นทิ้ง แต่ก็ทำไม่สำเร็จ เขาเริ่มจะควบคุมตัวเองไม่ได้ เพราะถูกเธอยั่วใจม เป็นการจู่โจมแบบเด็กอนุบาล

ถึงยังไม่ได้สัมผัสเธออย่างลึกซึ้ง เขาก็รู้เลยว่าเธอไม่ซ้ำของเรื่องบนเตียง
“ยายเหม็นเบืออะ ฉันจะทนไม่ไหวแล้วนะ”

ความเกลียดชังที่เขาทำให้เธอถูกแทนที่ด้วยความวาบหวาม
ตระการตาในเวลานี้ดูเชือกซื่ออย่างสุดๆ ผมเป็นลอนโตๆ ของเธอแนบ
กับกรอบหน้ารูปไข่

เธอมีใบหน้าที่สะอาดตา หน้าผากนูนพอดี คิ้วสีดำรับกับดวงตา
สีเดียวกันที่หวานละมุน ขนตาของเธอยาวมาก ไม่ต้องพึ่งมาสคาร่า
หรือติดขนตาปลอมให้ยุ่งยาก จมูกโด่งแบบไม่คัดลยกรรม แก้มมี
เลือดฝาด ริมฝีปากได้รูปสวย

ตระการตามีรูปร่างและหน้าตาที่ดี เรียกความสนใจจากเพศ
ตรงข้ามได้ไม่ยาก ตอนนั้นเขายอมรับว่าเสียมารยาทที่สำรวจสัดส่วน
ของเธออย่างจงใจ

“ร้อน ร้อน ออยากอาบน้ำ” เธอถอดเสื้อออกจนได้

โรเตอร์ริกตะลึงเมื่อเห็นสรีระส่วนบนของเธอ เขากัดฟันข่ม
ความรู้สึกทวิวิไหว จุดนั้นของเขาเริ่มตึงแน่น บ้าบอสิ้นดี ทั้งๆ ที่เขายัง
ไม่ได้ใกล้ชิดทางกายกับเธออย่างลึกซึ้ง แต่กลับรู้สึกว่าได้ทำภารกิจ
บนเตียงกับเธออย่างเร้าร้อน

“ต้า ตั้งสติให้ดิ” เขาจับมือเธอที่กำลังลื่นไถลหน้าอกเขา

เธอเบียดตัวเข้ามา ยกขาข้างหนึ่งมัดเอวเขาไว้ ทรวงอกของเธอ
ที่เขาเดาว่าน่าจะเป็นคัพซีแนบชิดกับอกเขา

นาที่นั้นความอดทนของโรเตอร์ริกก็ถึงขีดสุดลง เพราะแอลกอฮอล์
ออกฤทธิ์อย่างเต็มที่

สิ่งแรกที่เขาทำคือจูบเธอ แต่เธอจูบตอบเขาไม่ได้ เธอเซิดหน้า
ขึ้น เพราะหายใจไม่สะดวก

“หวานมาก” ปากของเธอไม่ได้เคลือบน้ำตาลหรือน้ำผึ้งไว้แน่ๆ
แต่มันคือรสจูบที่เต็มไปด้วยความหวาน ซึ่งเขาเพิ่งเคยได้สัมผัสเป็น

ครั้งแรก

“อ้อ” เธอเบือนหน้าหนี

เขาล็อกท้ายทอยเธอไว้เพื่อจะจับให้ถนัดมากยิ่งขึ้น เธอเริ่มจับตอบเขา ถึงไม่ได้อย่างที่เขาคาดหวัง แต่ก็ให้ความรู้สึกที่แปลกใหม่

เธอมอบรอยยิ้มหวานๆ ที่อัดแน่นด้วยความยั่วยวนให้เขา ดวงตามีแววเชื้อเชิญ เพราะฤทธิ์ของยาปลุกเซ็กซ์เปลี่ยนผู้หญิงที่เขา mong ว่า จิตที่ดีให้กลายเป็นร้อนแรง

โรเตอร์ริกปลดตะขอชุดชั้นในแล้วเหวี่ยงทิ้ง และสัมผัสทรวงอกของเธอ บีบหมวดคลื่นเคลื่อนตามความรู้สึกวูบวาบที่พุ่งสูงขึ้นเรื่อยๆ

ตระการตาส่งเสียงที่บ่งบอกว่าทรมาน แต่เป็นความทรมานที่เปี่ยมด้วยความรัญจวนใจ โรเตอร์ริกรู้สึกเช่นนั้น เพราะเขาสังเกตจากสีหน้าของเธอ

โรเตอร์ริกกำจัดเสื้อผ้าออกจากตัวเขาและตัวเธอ

“ดงงามเหลือเกิน” เขาเห็นรูปร่างของเธออย่างเต็มตาแบบไร้เสื้อผ้าขวางกั้น

เธอไม่ได้พอมแห้งหรือมีส่วนเกิน ใหญ่ไม่ตก ทรวงอกเร้าใจ เอวคอด มีกล้ามเนื้อด้านข้าง ก้นเต่ง จุดนั้นของเธอไร้สิ่งปกคลุม เพราะทำปิกินี้แวกซ์มาเรียบร้อยแล้ว ขาเรียว ผิวเนียนอมชมพูแบบคนมีสุขภาพดี แสดงว่าเธอดูแลรูปร่างตัวเองอย่างดีมาก ๆ

ความซ่านซาบเสียดแทงทุกส่วนในร่างกายของเธอ ไม่รู้ว่าจะรู้สึกเหมือนกันกับเขาหรือไม่

เขาไม่อยากโইโลมเธอให้เสียเวลา อีกทั้งอคติที่มีต่อเธอเป็นทุนเดิมทำให้เขาคิดว่าบางทีเธออาจเสแสร้งเป็นสาวซื่อใส่ไว้ประกอบการ์นบนเตียง

ตอนนี้เขาต้องหยุดคิดเรื่องที่เขาใส่ชื่อหรือมีจริตจะก้านแพรวพราวไว้ก่อน เพราะมีบางอย่างที่น่าทำมากกว่า

เขาพาเธอไปสัมผัสความสุขในเพชรส เขายอมรับว่าการได้ใกล้ชิดทางกายกับเธออย่างลึกซึ้งซึ่งทำให้เขาได้ค้นพบเซ็กส์ที่แสนวิเศษ

คความเจ็บปวดคุกคามตรงจุดนั้นของตระการตาเมื่อเริ่มขยับตัวเธอค่อยๆ ลืมตา เห็นเพดานห้องสีครีม เธอหลับตาประมาณสิบวินาทีแล้วลืมตาอีกครั้ง แต่เพดานห้องไม่ใช่สีฟ้าอ่อนเหมือนห้องส่วนตัวของเธอ

ภาพเหตุการณ์สุดท้ายเริ่มแจ่มชัดในความทรงจำ หลังจากเธอตื่นโหวนขาที่แดนนี้สิ่งมาให้ เธอก็รู้สึกร้อนวูบวาบอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

เธอจะกลับ แดนนี้ขอมาส่ง เธอไม่ทันปฏิเสธ เขาก็ออนุญาตเองเสรีจสรพร จากนั้นเธอก็เหมือนจะทำอะไรได้บ้างไม่ได้บ้าง แต่ที่ทำได้แน่ๆ คือโรเตอร์ริกามารับเธอตามคำสั่งของมัลลิกา

คล้อยคล้ายคล้อยคลว่าเธอเห็นเขา

ตระการตาไม่อยากหันไปมองด้านขวามือของเธอ เพราะกลัวว่าจะเห็นแดนนี้นอนอยู่

คำพูดที่ว่า ‘คนเรารู้หน้าไม่รู้ใจ’ เป็นถ้อยคำเตือนใจได้ดีเสมอภายใต้ความสุขภาพและอ่อนโยนที่แดนนี้แสดงออกมา ทำให้เธอไว้วางใจเขา ยอมเป็นเพื่อนกับเขา แท้จริงแล้วเขามีแผนร้าย

โหวนขาแก้วนั้นมึนสิ่งแปลกปลอมเจือปน ไม่ใช่ยานอนหลับ แต่เป็นยาที่ออกฤทธิ์กับอารมณ์และร่างกายทำให้รู้สึกอย่างมีเซ็กส์

เธอทำกิจกรรมบนเตียงกับเขาโดยที่เธอไม่เต็มใจ เป็นเพื่อนกันจะต้องไม่ทำแบบนี้ เธอคิดอยู่อย่างเดียวว่าเขาต้องบันทึกภาพเคลื่อนไหวแบบวิดีโอเพื่อแบล็กเมลล์เธอ

ความเจ็บใจ ความเสียใจมีมากพอที่จะทำให้ตระการตาร้องไห้พึมพาย แต่ไม่ได้ส่งเสียงกรีดร้อง เพราะแดนนี้จะต้องตื่นแน่ๆ

ก่อนตระการตาจะออกไป ศีรษะของเขาต้องถูกพาดด้วยคอมไฟล์กที่สองที่เพื่อให้ความรู้สึกเจ็บใจ เสียใจเบาบางลงบ้าง แล้วเธอจะไปพบแพทย์เพื่อตรวจร่างกาย

“ใกล้จะห้าทุ่มแล้ว” เธอดูเวลาจากนาฬิกาแขวนบนผนังห้อง “ยาปลุกเซ็กส์น่าจะแทรกซึมในตัวเราอยู่”

นี่เป็นหลักฐานที่เธอสามารถแจ้งความดำเนินคดีกับแดนนี่ อีกทั้งภาพจากกล้องวงจรปิดในร้านอาหารฝรั่งเศสตอนที่เขากับเธอกินอาหารและดื่มไวน์ จะช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือว่าเธอไม่ได้กุเรื่องขึ้นมา

เธอไม่แน่ใจว่าแดนนี่ผสมยาปลุกเซ็กส์ลงไปในวันอาทิตย์ตั้งแต่ตอนไหน อาจเป็นช่วงที่เธอขอตัวไปเข้าห้องน้ำ

ถ้าเขาวางแผนมาขนาดนี้ ก็ต้องทำให้เนียน เป็นไปได้ว่าเขากับพนักงานในร้านรู้จักกันและร่วมมือกันเพื่อไม่ให้แผนร้ายนี้ล้มเหลว

เธอรู้ว่าถ้าทำแบบนี้ โรเบิร์ตกับมัลลิกาต้องกลายเป็นประเด็นให้คนในสังคมซุบซิบนินทา แต่เธอไม่ยอมให้ผู้หญิงคนอื่นๆ ตกเป็นเหยื่อเหมือนเธอ เพราะฉะนั้นเธอต้องกล้าที่จะปกป้องตัวเอง

คนทำผิดก็สมควรได้รับโทษตามที่กฎหมายระบุไว้

ตระการตาดึงผ้ามวมมาปิดถึงคอแล้วหันไปด้านหลัง มือข้างที่ถือคอมไฟล์กก็ค้างไว้ ดวงตาของเธอขยายขึ้นเป็นสองเท่า

คือเขา...เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาสะดุดตา ออว่าความหล่อพุ่งแรง

“คุณโรเดอริก” นี่มันอะไรกัน! เธอจะไปหมดแล้ว

เธอเกลียดเขา เขาเองก็รู้สึกไม่ต่างจากเธอ แต่โชคชะตากลับเล่นตลกให้คนที่เกลียดกันอย่างสุดขั้วมีสัมพันธ์ทางกายร่วมกัน

ถ้าตอนนี้ ผู้ชายที่อยู่บนเตียงเป็นแดนนี่ คงทำให้เธอรู้สึกแย่มากๆ เป็นคืนที่เลวร้ายที่สุด แต่ก็ทำใจไว้แล้ว และจะเอาเรื่องเขาให้ถึงที่สุด

ทว่าทุกอย่างกลับตาลปัตร มันแย่และเลวร้ายเกินกว่าที่เธอคิดไว้ เธอควรจะทำอย่างไรต่อไป

โรเตอร์ริกยิ้มตา เลื่อนตัวพิงพนักหัวเตียง

“ฉันเมา เธอถูกวางยาปลุกเซ็กซ์ เธอยั้วฉันโดยไม่ตั้งใจ สถานการณ์และอารมณ์พาไป เราเลยมีอะไรกัน” เขาไม่รอให้เธอถาม เลือกลงจะพูดสั้นๆ แต่ครอบคลุมทุกความจริง

“ฉันขอโทษ” แววดาและสีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด

“คุณก็เลยฉวยโอกาส” เธอเชื่อที่เขาพูดแค่ทำลิบเปอร์เซ็นต์ เพราะ เขามือคดกับเธอ ไม่แปลก ถ้าเขาจะสร้างเรื่องโกหก

เขามองเธออย่างโกรธจัด “ฉันน่าจะอัดคลิปวิดีโอไว้ตอนที่ฉัน กับเธออยู่ในห้องนี่”

ตระการตารู้สึกผิด แต่ก็ไม่ได้คิดจะขอโทษ โรเตอร์ริกเล่าให้เธอ ฟังว่าเธอพูดและทำอะไรบ้าง

พอได้ฟังที่มาที่ไปของเรื่องนี้ เธอก็ไม่มีถ้อยคำมาโต้แย้ง ตอนที่ โรเตอร์ริกเล่า เขาไม่หลบตาเธอเลย พูดอย่างคนที่อยู่ในเหตุการณ์

จากที่ได้ทำงานร่วมกับเขา ‘ความซื่อสัตย์’ เป็นแนวคิดหลักในการ ทำงานของเขา คือวัฒนธรรมองค์กรที่พนักงานทุกคนต้องทำตาม เพราะปัญหาใดๆ จะไม่เกิดขึ้นถ้ามีความซื่อสัตย์

แม้เรื่องที่เกิดขึ้นจะไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องงาน แต่สัญญาชตาญาณ บอกกับเธอว่าโรเตอร์ริกไม่ได้พูดโกหก

“ขอบคุณมากนะคะที่คุณไปรับฉัน ถ้าคุณมาช้า ฉันก็คง...” ดวงตา ที่ทอแววหวานอยู่เสมอดูแทนที่ด้วยความเศร้าโศก เธอร้องให้ออกมา อย่างอึดอั้น

เขามองเธออย่างเห็นใจและเข้าใจความรู้สึกของเธอ วงแขนของเขา ค่อยๆ เคลื่อนขึ้นเพื่อจะโอบเธอแล้วกอดปลอบประโลม แต่ก็กลัว เธอจะไม่พอใจ เขาเลยดึงกระดาษเช็ดหน้าจากกล่องที่วางอยู่บนโต๊ะเล็ก

ข้างเตียงส่งให้เธอ

เธอรับกระดาษเช็ดหน้าที่เขายื่นให้มาเช็ดหน้าตา

“คุณลุงคุณป้าเตือนฉันแล้วว่าอย่าไวใจแดนนี่ แต่ฉันก็ไม่เชื่อพวกท่าน” เธอพูดไปก็สูดน้ำมูกไปด้วย

แดนนี่เป็นเจ้าของร้านกาแฟที่เธอไปใช้บริการบ่อยๆ ร้านตั้งอยู่ไม่ไกลจากบริษัท แดนนี่แสดงออกอย่างชัดเจนว่ามีใจให้เธอ แต่เธอปฏิเสธ เพราะไม่ได้คิดอะไรกับเขามากกว่าเพื่อน

เธอสบายใจที่มีเพื่อนใหม่ไว้พูดคุย เขาไม่เคยทำให้เธอรู้สึกอึดอัดหรือลำบากใจ เธอเลยไวใจเขาอย่างง่ายดาย แท้จริงแล้ว ภายใต้ท่าทีของเทพบุตรกลับซุกซ่อนธาตุแท้ของปีศาจไว้

“จนกว่าจะได้พิสูจน์ด้วยตัวเอง” เขามองเธอ จ้องเข้าไปในดวงตาของเธอแล้วค่อยๆ เคลื่อนใบหน้าไปใกล้เพื่อจะจูบเธอ

ตระการตารู้สึกกลัวกับว่าถูกมนตร์สะกด เพียงเพราะสบตากับเขา อีกเพียงแค่นี้เท่านั้นที่เขาจะจูบเธอ นับว่ายังดีที่เธอคุมสติไว้ได้ ไม่ยอมให้เขาจูบ เธอกับเขาจะต้องไม่ยุ่งเกี่ยวกันอีก

โรเตอร์ริกหยิบกระดาษเช็ดหน้าส่งให้เธอแก้แค้น เขาไม่ควรจะจูบเธอ ไม่ควรคิดด้วยซ้ำ แต่ที่เข้าไปเพราะใจมันเรียกร้อง

‘เป็นบ้าอะไรวะเรา’ ความรู้สึกสับสนกำลังเล่นงานเขาอย่างหนัก

“คุณอย่าบอกเรื่องแดนนี่ให้คุณลุงคุณป้ารู้นะคะ” เธอมองเขาอย่างมีความหวัง และเธอก็สมหวังเมื่อเขาตอบตกลง

“ส่วนเรื่องของเรา ฉันพร้อมจะรับผิดชอบ” เขาคิดว่านี่เป็นทางออกที่ดีที่สุด คลื่นความปลานปล้ำใจซัดใส่เขาชะลอกแล้วชะลอกเล่า พอได้รู้ว่าเขาเป็นผู้ชายคนแรกของเธอ

ถ้าเป็นผู้หญิงคนอื่น เขาจะไม่ให้เกิดปัญหาแบบนี้แน่ๆ เพราะเขาและเธอเหล่านั้นต่างก็คบกันแบบไร้ข้อผูกมัด เขารู้ว่าลึกๆ แล้วพวกเธอก็คาดหวังว่าจะได้เป็นลูกสะใภ้ของตระกูลอาร์โรบินซี แต่มัน

ไม่่ง่ายอย่างที่คิด ถ้าจะอ้างว่าตั้งครมร์ลูกของเขา ก็ต้องมีหลักฐานมา
ยืนยัน เพราะเขาป้องกันทุกครั้ง

แต่กับตระการตา เขาไม่ได้ป้องกัน ช่วงเวลานั้นเขาไม่ได้นึกถึง
ถุงยางอนามัยเลยสักนิด

น่าแปลก! แต่ก็คือความจริง

เธอโบกมือแรงๆ สายหน้าเร็วๆ “ไม่จำเป็นค่ะ”

เขาคิดว่าจะได้เห็นเธอร้องให้พุ่มพ่ายแล้วเรียกร้องให้เขา
รับผิดชอบ แต่เขาคิดผิด ความสงสัยโดดเด่นอยู่ในแววตาของเขา

“แล้วถ้าเธอท้องล่ะ”

เธอหนึ่งไปประมาณสามสิบวินาที ที่เขาพูดมาคือสิ่งที่เธอกังวล
แต่เธอจะไม่บอกให้เขารู้ย่างเด็ดขาด

“เป็นไปไม่ได้ค่ะ เพราะ...”

“แต่ฉันไม่ได้ป้องกัน” เขาไม่รอให้เธอพูดจบ ก็พูดแทรกทันที

“ฉันเป็นประจำเดือน เพิ่งหายเมื่อสองวันก่อน ยังไงก็ไม่มีทาง
ท้องแน่ๆ ค่ะ” นี่คือถ้อยคำที่เธอได้พูดจนจบ

เขาไม่มีความรู้ในเรื่องนี้ จึงได้แต่พยักหน้ารับทราบ

“ถึงจะเป็นอย่างนั้น แต่ฉันก็ต้องรับผิดชอบอยู่ดี” เขายืนยัน
ด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นมากๆ

“ไม่ต้องค่ะ ไม่จำเป็น” เธอโบกมือเร็วๆ อีกครั้ง สีหน้าแสดง
ความรู้สึกว่าทำไมเขาถึงเข้าใจอะไรยากอย่างนี้

“แต่ฉันเป็นผู้ชายคนแรกของเธอ ยังไงก็ต้องรับผิดชอบ” เขา
แสดงเจตนาธรรมอันแน่วแน่

เธอมองเขาอย่างแปลกใจ แม้เขาจะมีสายเลือดไทยครึ่งหนึ่ง
แต่ถูกอบรมเลี้ยงดูแบบตะวันตกเป็นส่วนใหญ่ เขาไม่ควรจะใส่ใจหรือ
สนใจเรื่องนี้ด้วยซ้ำ แต่เขาก็ทำ

หรือเขากลัวว่าเธอจะไปฟ้องโรเบิร์ตกับมัลลิกา

“ไม่-จำ-เป็น-ค่ะ” เธอพูดซ้ำๆ ซัดๆ ด้วยถ้อยคำเดิมอีกรอบ “เรื่องที่เราทำอะไรกัน มันเกิดจากความไม่ตั้งใจ ไม่เต็มใจ ฉันต้องรับผิดชอบตัวเองค่ะ”

“แล้วเธอไม่เสียดายสิ่งที่เป็นเหมือนความภาคภูมิใจของเธอหรือ” เขาถามด้วยความสงสัย

“ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะสนใจเรื่องนี้ เธอจะอย่างไรได้ละ มันเสียไปแล้ว ทำให้กลับมาเหมือนเดิมไม่ได้อีก

“คุณค่าความเป็นคน ความเป็นผู้หญิงไม่ได้วัดกันที่เยื่อพรหมจรรย์ นะคะคุณโรเจอร์ริก คุณไม่ต้องรู้สึกผิดกับเรื่องที่เกิดขึ้น”

เขาควรจะดีใจ แต่ไม่เลย กลับรู้สึกแย่ รู้สึกเสียใจ ต้องยอมรับว่าเขายากไต่ย็นเธอพูดว่าให้เขารับผิดชอบเธอ

อคติที่เขามีต่อเธอ แ่งที่เขาตั้งใส่เธอว่าเธอจะดันตัวเอง ขยับจากฐานะหลานสาวนอกสายเลือดมาเป็นลูกสะใภ้ของพ่อกับแม่

เขาคิดแบบนี้มาตลอดตั้งแต่ที่พ่อและแม่พยายามโน้มน้าวให้เขาแต่งงานกับเธอ แค่อเธอมาอยู่บ้านเขา อาศัยเงินของตระกูลอาร์โรบินซีก็มากเกินไปแล้ว

‘ผู้หญิงแผนสูง หน้าเงิน’ เป็นนิยามที่เขามอบให้เธอตั้งแต่รู้ว่าเขาจะต้องแต่งงานกับเธอ ซึ่งเขาปฏิเสธมาตลอด พ่อกับแม่ก็ไม่ได้บังคับหรือทำให้เขาลำบากใจ

พอเกิดเรื่องนี้ขึ้น เขาได้พูดคุยกับเธอ มีหลายอย่างที่เธอแสดงออกในทางตรงกันข้ามกับที่เขาคิดไว้ แต่เขาไม่อาจปักใจเชื่อได้ว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าเธอจะดีจริงอย่างที่พ่อแม่การันตี

เขาหยุดคิดประเด็นนี้ไว้ก่อน เพราะอยากพูดเรื่องที่คุยค้างให้จบ “แต่ว่า...”

เธอยกมือขึ้นเป็นเชิงห้ามไม่ให้เขาพูด “ไม่มีตั้งไม่มีแต่อะไรทั้งนั้นค่ะ คุณลองกับคุณป้าจะไม่มีทางรู้เรื่องนี้เด็ดขาด”

แววตาของเขาเด่นชัดด้วยความสับสน สงสัย

“เสื้อผ้าของเธออยู่ในห้องน้ำ” เขาไม่รู้จะพูดอะไรที่ดีกว่านี้

ภาพเหตุการณ์ในวิถีแห่งเซ็กซ์สุดเร้าร้อนยังชัดเจนในความทรงจำของเขา เขามอบบทเรียนรักให้เธอได้เรียนรู้จนเธอเริ่มตอบสนองเขาได้ แต่ในลักษณะค่อยเป็นค่อยไป

หลังจากภารกิจห้องเที่ยวสวรรค์ในห้องน้ำสิ้นสุดลง เขาก็อุ้มเธอมาที่เตียงคิงไซส์ ฤทธิ์ยาปลุกเซ็กซ์ยังไม่หมด หลายต่อหลายครั้งที่เขาพาเธอตี๋มตี๋ในรสเสน่หาอันหวานล้ำจนผล็อยหลับไปด้วยกันทั้งคู่

“ฉันจะไปห้องน้ำ”

เธอดึงผ้าคลุมมาคลุมตัว ผ่านวามส่วนที่บังสิริระส่วนบนของโรเตอร์จึงเลื่อนลง

อกล่ำๆ แน่นด้วยกล้ามเนื้อจึงปะทะกับสายตาของตระการตา มันงดงาม สมบูรณ์แบบ แค่ว่าอยู่เฉยๆ กล้ามแขนก็โผล่เป็นมัดๆ ไม่ต้องแบ่งให้เมียเลย เขาเป็นคนรักสุขภาพ ชอบออกกำลังกาย

เธอไม่ได้อยากมอง แต่ราวกับว่าดวงตาถูกล็อกไว้ให้มองแต่แพงอกของเขา

ผู้ชายคนนี้ดีหมดทุกอย่าง รูปร่าง หน้าตา การศึกษา หน้าทีการงาน การเงิน ไม่แปลกเลยที่เขาจะครองตำแหน่งหนุ่มโสดในฝันจากนิตยสารสำหรับผู้หญิงและนักธุรกิจผู้มากความสามารถจากสถาบันต่างๆ

“เสื้อผ้าของเราเปียกน้ำหมดแล้ว”

“ป็นหมาดหลายๆ รอบ น่าจะช่วยให้ค๊ะ” เธอเสนอวิธีแก้ปัญหาลแล้วดึงผ้าคลุมมาพันตัวและวิ่งไปที่ห้องน้ำอย่างทุลักทุเล ด้วยเกรงว่าเขาจะแกล้งแย่งผ้าคลุมไปจากเธอ เธอไม่อยากให้เขาเห็นเธอในสภาพนั้น

จริงอยู่ที่เขาไม่แกล้ง โชคชะตาคงจะแกล้งเธออีกแล้ว หรือเธอ

ไม่ระวังเอง เธอสะดุดผ่านววมแล้วก็ล้มลง โชคดีที่ไม่เจ็บมาก เพราะพื้นห้องปูด้วยพรมหนาอย่างดี

โรเตอร์ริกรีบไปช่วยประคองเธอทุกอย่าง ที่ไม่มีเสื้อผ้าติดตัวสักชิ้น “ว้าย” เธอร้องด้วยความตกใจ เพราะไม่คิดว่าจะเห็นเขาในสภาพนี้

แทนที่จะรีบหันหน้า แต่ไม่รู้เพราะอะไร สายตาของเธอเอาแต่จ้องรูปร่างของเขา

ตอนนี้เธอได้เห็นเขาที่เป็นเขาแบบเต็มๆ ตา

โรเตอร์ริกมีรูปร่างดี ถ้าจะเปรียบเป็นรูปปั้น ก็คงไม่ต่างจากรูปปั้นของนักกรบโรมันหรือเทพบุตรกรีก ลำคอตั้งตรง ไหล่ผึ่งผาย ไม่มีไขมันตรงหน้าท้อง ขากระชับอัดด้วยกล้ามเนื้อล้วนๆ

คำว่า ‘สติ’ ที่แทรกมาในหัว ทำให้ตระการตาว่าไม่ควรจ้องมองเขานานกว่านี้

“คุณลูกมาทำไมคะ” เธอรีบหันหน้าหนี

“ก็ฉันจะช่วยเธอ เห็นเธอล้มลงไป”

“มะ...ไม่...ไม่ต้องคะ” เสียงของเธอสั่นมาก

โรเตอร์ริกยิ้มกริ่ม นึกอยากแก้งเธอขึ้นมา “ใครอนุญาตให้เธอจ้องมองทุกส่วนในตัวฉัน”

“ฉันไม่ได้ตั้งใจคะ” เธอกำผ่านววมที่พันรอบอกไว้แน่นมากๆ แล้วลุกขึ้นอย่างระวัง

เขาหัวเราะเบาๆ “ฉันเสียเปรียบนะ”

“ขอโทษค่ะ” ตระการต่ายังยืนหันหลังให้เขา

“ฉันไม่เคยโทษให้” น้ำเสียงนุ่มทุ่มอัดแน่นด้วยความเอาแต่ใจ

เขามาพูดแบบนี้ เธอก็รู้เลยว่าถูกเขาแก้งให้แล้ว

“ฉันก็ขอโทษคุณแล้วนี่คะ”

“แต่ขอโทษอย่างเดียวไม่พอหรอก” โรเตอร์ริกมายืนตรงข้าม

กับเธอ

ตระการตาอ้าปากค้าง แต่เสียงกลับไม่มี เพราะโรเตอร์ริกปิดปาก เธอไว้ด้วยปากเขา

เธอพยายามผลักใบหน้าหล่อสะดุดตา แต่ก็ทำไม่ถนัด เพราะเขาจับมือเธอไว้ทั้งสองข้าง ตอนนั้นผ่านลมเลื่อนหลุดจากตัวเธอเรียบริ้อยแล้ว

“เมื่อคืนนั้นทำให้เธอมีความสุขตั้งหลายรอบ ถึงตาเธอทำให้ฉันรู้สึกแบบนั้นบ้าง” เขาพูดตอนที่ผละริมฝีปากเธอมาซุกหน้ากับทรวงอก แล้วตัวดิ้นปาดรอบๆ เม็ดสีชมพูอ่อนๆ

มือข้างหนึ่งของเขาบีบสะโพกเธอไม่แรงมากนัก ส่วนมืออีกข้างเคลื่อนไปยังจุดซ่อนเร้น

ตอนนี้เธอมีสติครบถ้วน เขาเองก็ไม่ต่างกัน เขาจะมอบประสบการณ์แสนเร้าใจให้เธอได้สัมผัส

“ยะ...อย่า อย่าค่ะ อื้อ” ตระการตาปิดป้อง เพราะตอนนี้มือเธอได้รับอิสระแล้ว เธอผลักอกเขาสุดแรง แต่เขาไม่ขยับเขยื้อนเลยสักนิด

เธอรู้สึกว่าร่างกายไร้เรี่ยวแรง ต้องเป็นเพราะถูกเขาสัมผัสจุดนั้น เขาย่อตัวลงพร้อมกับเลื่อนใบหน้า ขยับจมูกสุดตมบริเวณว่างของเธอให้ครบทุกส่วนแล้วหยุดนิ่งตรงจุดที่เชื่อมขาทั้งสองข้างไว้ด้วยกัน

“ต้า สวยงามเหลือเกิน” เขาเงยหน้าพูดกับเธอ ส่งยิ้มให้แล้วใช้ลิ้นปากและมือสำรวจจุดที่เขาเชื่อมั่นว่าสวย

“อย่าค่ะ อย่า” ถ้อยคำที่เธอพูดไม่มีผลอะไรกับเขา

ตระการตาไม่คิดมาก่อนเลยว่า การได้สัมผัสกับประสบการณ์จริงช่างแตกต่างจากที่เคยอ่านเจอในคอลัมน์เรื่องบนเตียงจากนิตยสารเกี่ยวกับผู้หญิง

สัมผัสจากเขาทำให้เธอแทบจะยืนไม่ไหว หักห้ามอารมณ์ความรู้สึกอันแรงที่พลุ่งพล่านไม่ได้ ที่ทำได้ก็คือบิตสะโพกไปมา เพราะถูก

ความซบซ่านเล่นงาน แต่นั่นกลายเป็นว่าเธอตอบสนองเขาโดยไม่รู้ตัว
มือที่อยู่ข้างๆ ลำตัวก็ขยับไปจับศีรษะเขา นิ้วของเธอไม่ได้สอดไปพัน
กับเส้นผมของเขา เพราะโรเตอร์ริกตัดผมสั้น เสริมให้ภาพลักษณ์
ความเป็นนักธุรกิจดูน่าเชื่อถือมากขึ้นไปอีก

ยิ่งเธอบิดสะโพกมากเท่าไร โรเตอร์ริกก็สะบัดสัมผัสหยอกล้อ
เธอมากยิ่งขึ้นเท่านั้น

“พอ...พอที่ ยะ...หยุด” เธอรู้สึกว่ากระแสแห่งความวูบวาบไหล
วนอยู่ในตัวเธอ

“ฉันกำลังทำให้เธอมีความสุขนะ” เขาสัมผัสเธอจนพอใจและ
ได้ยिनเธอหัวดีร้อง แสดงว่าเธอค้นพบความสุขอีกรูปแบบหนึ่ง

ตระการตาไม่กล้ามองหน้า ไม่กล้าสบตากับเขา เธอจะวิ่งไปที่
ห้องน้ำ แต่เขาดันเธอไปที่ผนังห้อง จับขาข้างหนึ่งมาพาดเอวเขาไว้แล้ว
มอบความตื่นเต้น ความเร้าใจในรสรักให้เธอสัมผัส

กลัว-เมีย-หาย

ตระการตาโกรธเกลียดตัวเองที่พ่ายแพ้ต่อความซาบซ่านที่ถูกรู้ออกให้เขากระตุ่น ทำให้เธออยากรู้อยากลอง เธอไม่ใช่ตระการตาคนเดิมที่ไร้เดียงสาในเรื่องบนเตียงอีกต่อไป

ตอนนี้เขากำลังหลับ เธอขยับตัวเพื่อลุกขึ้นให้เบาที่สุด แล้วออกไปจากเพนต์เฮาส์แห่งนี้โดยสวมเสื้อผ้าชุดเดิม ซึ่งเธอปั่นหมาดหลายๆ รอบ แม้จะยังไม่แห้ง แต่ก็พอใส่ได้

เธอหยิบคีย์การ์ดที่วางไว้ตรงชั้นวางของแบบบิลต์อินแล้วเสียบที่ช่องตรงกลอนประตู ถ้าเขาไม่วางคีย์การ์ดไว้ตรงนี้ เธอก็ออกจากที่นี่ไม่ได้

เธอแวะที่ร้านขายยาโดยเกลัชกร ชื่อยาคุมฉุกเฉินกินป้องกันไว้ก่อน เธอใช้บริการรถแท็กซี่และกลับถึงคอนโดอย่างปลอดภัย

คนงานในตำแหน่งต่างๆ ที่คอนโดหลับกันหมดแล้ว เธอคงทำตัวไม่ถูกถ้าเจอสาวใช้คนใดคนหนึ่งมองเธออย่างสงสัยว่าทำไมเธอถึงกลับมาตอนเกือบจะตีสาม

ตระการตาอาบน้ำ ทำความสะอาดร่างกายให้สะอาดที่สุด ร้องให้
จนน้ำตาไม่มีจะไหล อยากลืมว่าเกิดเรื่องร้ายๆ ขึ้นกับเธอ แต่ภาพ
เหตุการณ์เหล่านั้นก็ยิ่งชัดเจน

เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น ใจว่าจะทำใจยอมรับและก้าวเดินต่อไปได้
อย่างง่ายๆ แม้จะฝืนทำเข้มแข็ง ให้กำลังใจตัวเองมากแค่ไหน แต่
ความรู้สึกหดหู่ ความเศร้าโศกก็คอยบั่นทอนตลอด

เวลานั้นจนถึงตอนเช้า เธอไม่สามารถนอนหลับอย่างสบายได้
เลย ถ้าไม่คิดว่าต้องไปทำงาน เธอก็จะเก็บตัวอยู่ในห้อง

แต่หน้าที่ความรับผิดชอบต้องมาก่อน เรื่องส่วนตัวเอาไว้ทีหลัง
ชีวิตต้องดำเนินต่อไป ขึ้นจมปลักอยู่กับความรู้สึกแบบนี้ไม่ดีแน่ เธอ
อาจจะกลายเป็นโรคซึมเศร้า

ตระการตาปลุกพลังในหัวใจให้โหมกระพือเหมือนเชื้อเพลิง
ที่ลุกโชติช่วง

เพ็ญ สาวใช้จัดอาหารเช้าขึ้นโต๊ะ เธอฝืนกินไม่ลงจริงๆ แต่
ไม่อยากให้เพ็ญซักถาม เลยโกหกว่ารีบไปทำงาน จึงให้เพ็ญห่อใส่กล่อง
สำหรับอุ่นในไมโครเวฟให้เธอ

ถ้าเธอไม่ต้องเจอโรเตอร์ริกทุกวัน ก็คงดีกว่านี้ แต่เธอต้อง
ทำงานร่วมกับเขา อาศัยบ้านเขาอยู่ ความรู้สึกตะขิดตะขวงใจ ความรู้สึก
อายยังคงเต็มเปี่ยมอยู่ในหัวใจของเธอ

ลิปต์ ส่วนตัวของผู้บริหารพาเธอมายังชั้นบนสุดของอาคาร
ลิบแก้วชั้น โดดเด่นทางด้านสถาปัตยกรรม มีเทคโนโลยีและระบบ
ต่างๆ ที่ทันสมัย ตกแต่งอย่างหรูหรา ชนิดที่ว่าไม่กลัวขาดทุน

เธอทำหน้าที่ผู้ช่วยเลขาฯ ส่วนตัวของเขา จึงได้รับสิทธิ์ให้ใช้
ลิปต์ตัวนี้

พอประตูลิปต์เปิดออก เธอเบิกตากว้าง ปากเผยอขึ้นเมื่อเห็น
โรเตอร์ริกจ้องเธอด้วยสายตาที่ดูมากมาย ราวกับว่าเธอแอบไปทำอะไร

ผิดแล้วถูกเขาจับได้

เขายืนตรงข้ามกับเธอ ความสูงของเขาน่าจะอยู่ที่หนึ่งร้อย
เก้าสิบสองเซนติเมตร หน้าตาแบบนี้ รูปร่างแบบนี้ ความสูงแบบนี้
บริษัทโมเดลลิงหรือผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์อยากชวนไปร่วมงาน

“เธอแอบกลับก่อน ไม่บอกฉันสักคำ” แว่วในดวงตาของเขาคุ้ย
น้ำเสียงบอกชั้วที่กำลังไม่พอใจเธออย่างที่สุด

“ทำไมต้องบอกด้วยคะ” เพราะสงสัย เธอก็เลยถาม

“ฉันจะได้รู้ว่าเธออยู่ไหน ทำอะไร”

แม้ว่าเขาและเธออยู่บ้านเดียวกัน แต่ไม่จำเป็นเลยสักนิดที่เขา
จะถามเธอด้วยคำถามลักษณะนี้

เธอก็จะคิดได้อย่างไรข้องขาว่าเขากำลังหึงหวงเธออย่างมาก
ถ้าเธอกับเขาเป็นคู่รักที่รักกันมานาน

ถ้ามอลลี่ เลขาฯ ส่วนตัวของเขาได้ยืนที่เขากับเธอคุยกัน มอลลี่
ต้องสงสัยแน่ๆ นับว่าเธอยังโชคดี เพราะช่วงนี้มอลลี่ลาพักร้อน

ชั้นนี้เป็นชั้นทำงานของผู้บริหารสูงสุด นอกจากเขา เธอ และ
มอลลี่ ก็ไม่มีใครขึ้นมาได้ เว้นแต่ว่าเขาจะมีคำสั่งให้มาพบ ซึ่งก็เกี่ยวเนื่อง
กับเรื่องงาน

“มันก็ไม่เกี่ยวกับคุณนี่คะ” ยิ่งเขาพูด เธอก็ยิ่งไม่เข้าใจ

“เกี่ยวลี ฉันโทร.ไป เธอก็ไม่รับ” เขาได้กลับทันที

เธอหยิบสมาร์ตโฟนออกจากกระเป๋าสะพายข้าง หน้าจอดำสนิท
จึงรู้ว่าแบบตา หมด

“นี่กว่าเธอจงใจปิดเครื่องหนีฉันซะอีก” ความหงุดหงิดชัดเจนนใน
น้ำเสียงของเขา

“คุณเป็นห่วงฉัน” ถ้าเธอไม่รู้ลี้กิง ก็คงแปลกเต็มที

“ใช่!” เขาจับคำด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่น

พอเธอมองเขาอย่างเคลือบแคลง เขาก็อธิบายให้เธอเข้าใจ “ฉัน

ต้องดูแลเธอให้ดี ระหว่างที่พอกับแม่ไปเที่ยวอิตาลี”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ฉันดูแลตัวเองได้” เธอเดินไปที่โต๊ะทำงาน เขาตามมาดักหน้าแล้วทวนคำพูดของเธอในสวนท้าย “ดูแลตัวเองได้ แล้วเป็นไงล่ะ”

เธอหนีไปแล้วกะพริบตาถี่ๆ เรื่องที่เกิดขึ้นไปกระตุ้นให้น้ำตามาคลอที่ดวงตา

โรเจอร์ริกเฟลอปูดถ้อยคำที่กระทบความรู้สึกของเธอโดยไม่ตั้งใจ เขาจะดึงเธอมากอด แต่เธอถอยห่าง

“เป็นบทเรียนชีวิตที่ฉันคงลืมได้ยาก แม้ว่าอยากจะลืมมันแค่ไหนก็ตาม” เธอเดินเลี่ยงไปอีกทาง เขากลองอาหารเข้าวงไว้ที่โต๊ะแล้วปาดน้ำตา สลัดความอ่อนแอทิ้งไป

“ฉันขอโทษ” เขาพูดเมื่อยืนห่างเธอเพียงแค่สองก้าว “ขอโทษที่พูดไม่ดี ขอโทษที่เมื่อคืนล่อลวงเธอ”

เขาทำแบบนี้ก็สมควรได้รับผลตอบแทน ตระการตาสะบัดมือไล่แก้มซ้ายของเขาอย่างแรง

จะโทษเขาฝ่ายเดียวก็ไม่ถูก เธอเองก็มีส่วนผิดที่พ่ายแพ้ต่อแรงขับเคลื่อนทางเพศที่พุ่งสูงขึ้นเรื่อยๆ แต่คิดไปคิดมา เขานั้นแหละที่ผิดเต็มๆ ใช้ความเจนจัดในเซ็กส์มาหลอกล่อให้เธอติดกับ

“ถือว่าอย่างน้อยไปสำหรับสิ่งที่คุณทำกับฉันในครั้งที่สอง”

เขามองเธออย่างเข้าใจแล้วจับมือเธอพาดไล่แก้มอีกข้างของเขา

“มันก็ยังไม่มากพออยู่ดี”

ตระการตามองเขาอย่างอึ้งๆ แล้วสะบัดมืออย่างแรง เขาก็ยอมปล่อยแต่โดยดี

“ให้ทุกอย่างจบตั้งแต่เมื่อคืนเถอะค่ะ”

เขาไม่พูดอะไรในประเด็นนี้

“ฉันสั่งคนสนิทให้จัดการไอ้ชั่วเดนนี้อีว่ะ” นี่ต่างหากคือหัวข้อ

ที่เขาอยากจะคุยกับเธอ

“คุณทำอะไรเขาคะ” เธอถามอย่างคาดไม่ถึง

“ทำไม เธอห่วงมันหรือ” เขารู้สึกหงุดหงิดอย่างมากที่เห็นเธอ มองเขาราวกับว่าเขาคือผู้ร้ายฆ่าคนตาย

“ไม่ใช่-ค่ะ” เธอพูดซ้ำๆ ซดๆ ทีละคำ

สีหน้าของเขาดีขึ้น มีรอยยิ้มติดที่มุมปากของเขา

เขาเล่าให้เธอฟังว่าแดนนี่คงต้องนอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล อีกหลายเดือน เพราะคนของเขาเล่นงานแดนนี่จนอ้วม เจ็บหนัก แต่ไม่ถึงกับตาย ร้านกาแฟที่เปิดอยู่ก็ต้องปิดชั่วคราว และก็เป็นที่มือคนของเขาอีกเช่นกันที่ปล่อยข่าวในสื่อสังคมออนไลน์ว่ามีแมลงสาบ และแมลงวันอยู่ในขนมและเครื่องดื่ม

เธอยังไม่ทันจะถามเรื่องกล้องวงจรปิดที่ร้าน เขาก็รีบบอกให้ เธอหายสงสัย คล้ายว่ารอจะเล่าอยู่แล้ว พนักงานที่ร้านถูกจ้างด้วยค่าจ้างที่สูงมากๆ สามารถกินได้อย่างสบายๆ ได้ประมาณหนึ่งปี เป็นคนจัดการให้กล้องวงจรปิดภายในร้านทำงานไม่ได้ ฉะนั้น การจะทำให้มีแมลงสาบและแมลงวันอยู่ในขนมหรือเครื่องดื่มก็ไม่ใช่เรื่องยาก

ตอนนี้พนักงานคนนั้นลาออกไปแล้ว และย้ายไปอยู่ต่างเมือง ไม่มีทางกลับมาเปิดโปงความลับนี้อ่างเด็ดขาด แต่ถ้ากล้ากลับมา ก็จะมีสภาพไม่ต่างจากแดนนี่

“น่าเสียดาย แก้วไวน์แก้วนั้นถูกล้างทำความสะอาด ยากมากที่จะตรวจเจอยาปลุกเสกส์”

เขากำหนดแน่นด้วยความเจ็บใจ แล้วเล่าให้เธอฟังต่อว่าพนักงานในร้านซึ่งรู้จักกับแดนนี่ เป็นคนนำผ้าเช็ดแก้วไวน์ที่เคลือบยาปลุกเสกส์ไว้ไปเช็ดแก้วไวน์

“มันสารภาพหมดแล้วว่าร่วมมือกับไอ้แดนนี่ และพร้อมจะให้เธอดำเนินคดีกับมัน”

ตระการตาหนึ่งเงียบ เพราะกำลังคิดไตร่ตรองให้ดี คำหนึ่งถึงผลลัพธ์ที่จะตามมา ตอนนั้นเธอคิดแค่ออย่างเดียวว่าจะต้องเอาคนทำผิดอย่างแดนนี่ไปรับโทษตามกฎหมาย เป็นความรู้สึกส่วนน้อยที่เธอนึกถึงผลกระทบที่จะเกิดกับโรเบิร์ตและมัลลิกา

ถ้าเธอไม่ได้มาพึ่งพาอาศัยพวกท่าน เธอจะทำอย่างที่ตั้งใจไว้แน่ๆ
“ฉันไม่อยากจะให้เธอตกเป็นข่าว”

เสียงของเขาดึงเธอออกจากพื้นที่แห่งความคิดนั้น

เธอคิดว่าเขาน่าจะห่วงความรู้สึกของโรเบิร์ตและมัลลิกามากกว่า แต่ก็ไม่กล้าพูดตรงๆ

“ฉันเชื่อในเรื่องเวรกรรม จะช้าหรือเร็ว เขาจะต้องได้รับผลที่เขาทำไว้” เธอเองก็เป็นห่วงความรู้สึกของโรเบิร์ตกับมัลลิกา จะทำอะไรก็ต้องคิดหน้าคิดหลังให้ดี จึงได้แต่ทำใจอย่างปลงๆ

“ฉันไม่อยากจะให้เธอรอนาน” โรเตอร์ริกพูดจบก็ล้วงสมาร์ตโฟนออกจากกระเป๋ากางเกง โทร.หาคนที่ต้องการจะคุย

“จัดการให้เหมือนเพื่อนมัน” เขาพูดแค่นั้นแล้วก็วางสาย

“คุณโรเตอร์ริก” เธอยกมือทาบอกอย่างตกใจ ถึงเธอจะไม่รู้รายละเอียด แต่ก็พอเอาได้ไม่ยากว่าเขาสั่งให้คนสนิทของเขาทำอะไร

“อย่าทำร้ายเขาเลยล่ะ” เธอรู้ทันทีว่าคำขอร้องของเธอไม่มีผล เพราะเขาลั่นศีรษะแรงๆ

“ไม่ได้ ร้ายมากก็ต้องร้ายกลับเป็นสองเท่า” เขาตัดสินใจไปแล้ว และจะไม่เปลี่ยนใจอย่างเด็ดขาด

“พรุ่งนี้ไอ้ชั่วนั้นก็จะมีสภาพไม่ต่างจากไอ้เลวแดนนี่” รอยยิ้มที่ปรากฏบนริมฝีปากได้รูปของเขา ลืออย่างชัดเจนว่าเขาอยู่ในโหมดโหด

เธออยากให้กฎหมายจัดการแดนนี่กับพนักงานคนนั้นมากกว่า จะให้เขาใช้อำนาจส่วนตัวไปดำเนินการ

“คุณรู้ได้ยังไงคะ ว่าพนักงานในร้านเป็นเพื่อนกับแดนนี่” เธอ
เลิกคิ้วด้วยความงงตรงจุดนี้

“ใช้บริการนักสืบที่เก่งที่สุดในลอนดอน” เขาให้คำตอบที่ทำให้
เธอหายสงสัย

“มันกล้าทำกับน้องสาวของฉันขนาดนี้ ก็สมควรโดนให้หนัก”
เขาอัดกำปั้นเข้าหาฝ่ามืออย่างแรง

ตระการตาสะดุ้งแล้วมองเขาอย่างงงๆ

‘น้องสาวของฉัน’

เธอไม่คิดมาก่อนว่าจะได้ยินเขาพูดแบบนี้

ตั้งแต่เธอมาอยู่ที่คฤหาสน์อาร์โรบินชี โรเดอร์ริกก็แสดงออก
อย่างชัดเจนว่าไม่พอใจมาก ไม่ปกปิดความรู้สึกว่ารังเกียจเธอ

เธอนับถือและเคารพเขาเหมือนพี่ชาย แต่ทำไม่ได้ถึงสองเดือน
ก็ต้องเลิกทำ เพราะท่าทีที่เขาแสดงออก เธอเลยนิ่ง เงียบ อยู่ในที่ที่เธอ
ควรอยู่

มาวันนี้เขากลับอยากให้เป็นน้องสาว อาจเพราะเขาทำผิด
กับเธอ เลยต้องรับผิดชอบด้วยการเริ่มทำดีกับเธอ

“เราไม่ใช่สายเลือดเดียวกัน ฉันเป็นแค่คนที่มาขอพึ่งบุญของคุณ
คุณลุงคุณป้า”

เขามองเธออย่างอึ้งๆ คงนึกไม่ถึงว่าจะได้ยินเธอพูดแบบนี้

“ไม่ใช่ห้องก็เหมือนห้องนั่นแหละ” เขาพูดด้วยเสียงอันเฉียบขาด

เธอไม่ได้คิดไปเอง แต่เริ่มสงสัยว่าโรเดอร์ริกกลายเป็นคน
เอาแต่ใจและขี้โมโหตั้งแต่ตอนไหน

“ไม่ใช่ห้องก็คือไม่ใช่ค่ะ” เธอต้องการให้เขาเข้าใจสถานะของเธอ
ให้ถูกต้อง

“ไม่ใช่ก็ไม่ใช่” ท่าทางของเขาไม่ต่างจากคนที่กำลังอารมณ์เสีย

“เข้าใจตรงกันก็ดีแล้วค่ะ” เธอเปิดแฟ้มเอกสาร เตรียมจะทำงาน

ในส่วนที่ยังทำค้างไว้

โรเตอร์ริกปิดแฟ้มเอกสารแล้วลากเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานมาหนึ่ง
ใกล้ๆ เธอ

ตระการตารู้สึกว่าหัวใจเต้นแรงราวกับจะหลุดออกมานอกอก
ทั้งๆ ที่เขายังไม่ได้ทำอะไรเธอ แต่แววตาของเขาส่องประกายวิบวาบ

“เธอไม่ใช่ห้องฉัน”

ตระการตาจะเลื่อนเก้าอี้ให้ห่างเขา แต่เขาจับที่พนักแขนเก้าอี้ไว้

“คะ...คุณ คุณก็...ชะ...เข้า เข้าใจถูกแล้วนี่คะ” ความกลัวเริ่ม

คุกคามจิตใจของเธอ ทำให้เธอเกือบจะพูดไม่เป็นคำ

เขาเคลื่อนไหวใบหน้ามาใกล้ พูดเกือบจะซิดริมฝีปากของตระการตา

“เธอไม่ใช่ห้อง แต่เป็นเมียฉัน” เขาเน้นเสียงตรงคำว่า ‘เมีย’

แก้มของตระการตาเริ่มปรากฏรอยแดงๆ ไม่รู้ว่าเธอเขินอาย
หรือกำลังโกรธกันแน่

ตระการตาทำตาโตๆ เพราะตกใจกับถ้อยคำที่เขาพูด เธอบอก
เขาแล้วว่าให้ทุกอย่างจบลงตั้งแต่เมื่อคืน แต่เขากลับทำตรงกันข้าม

เธอเอนตัวเบือนหน้าหนี “ฉันเข้าใจถูกแล้ว ถอยค่ะคุณโรเตอร์ริก”

“อยากอยู่ใกล้เมีย” มีรอยยิ้มอยู่ที่ปากและดวงตาของเขา

เพราะคำพูดนั้น ทำให้เธอรู้สึกร้อนที่แก้ม

‘เราเป็นอะไรไป ทำไมใจต้องเต้นแรง’ เป็นคำถามที่เธอไม่ได้พูด

ออกมา

“อีกห้านาที คุณมีประชุมกับฝ่ายการเงินและบัญชีนะคะ” เธอ
จับมือเขาออกจากที่พนักแขน แต่เขาไม่ยอมคลายแรงจับ

เขาถอนใจอย่างแข็งๆ แล้วยอมเลื่อนเก้าอี้ “เที่ยงนี้จะพาไปกินข้าว
ห้ามแอบไปกินก่อนฉันนะ”

เธอไม่ทันจะปฏิเสธ เขาก็เดินไปที่ห้องทำงาน

“มีสิทธิ์อะไรมาออกคำสั่ง” เธอจะไม่ยอมทำตามที่เขาสั่งอย่าง

แน่นอน

ตระการตาสุดลมหายใจลึกลงไปจากความโกรธออกไปจากจิตใจแล้วเตรียมอุปกรณ์ที่จะใช้จัดบันทึกการประชุม รวมทั้งเพิ่มเอกสารของฝ่ายการเงินและบัญชี

การประชุมของผู้บริหารสูงสุด คณะกรรมการคนอื่นๆ หัวหน้ารองหัวหน้าฝ่ายการเงินและบัญชีใช้เวลาเกือบสามชั่วโมง การประชุมจึงเสร็จสิ้น

ถ้าไม่คิดว่าเธอต้องทำหน้าที่แทนมอลลี่ทุกอย่าง เธอก็จะกินอาหารเช้าที่เอามาด้วย แต่จะกินได้ก็ต้องจัดอาหารเที่ยงให้โรเจอร์ริกก่อน

“ไม่รู้ว่่วันนี้เขาจะให้เธอโทร.สั่งเต็กร้านที่เขาชอบกินประจำ หรืออยากกินอย่างอื่น

“คุณจะกินอะไรคะ” เธอเตรียมฟังคำตอบ เพื่อจะได้ทำหน้าที่ของตัวเอง

“เธออยากกินอะไรล่ะ” เขาไม่ตอบ แต่ย่นถามเธอ

“ฉันกินอาหารเช้าที่เพย์ทำให้ มีไข่คน ไส้กรอกอบ แล้วก็แซนวิชทูน่า” เธอให้คำตอบแล้วคืนคีย์การ์ดให้เขา

“เก็บไว้สิ เผื่อบางวันมีประชุม อาจจเลยเวลาทำงาน เธอก็ไปนอนที่เพนต์เฮาส์ จะได้ไม่ต้องนั่งรถไกลๆ” เขายัดคีย์การ์ดใส่มือเธอเมื่อเธอส่ายหน้าปฏิเสธ

พอเขาพูดถึงเพนต์เฮาส์ ภาพแห่งความร้อนแรงตอนที่เขาพาเธอไปสัมผัสความรู้สึกจวนใจครั้งล่าสุดก็ผุดขึ้นมา ยิ่งเธออยากลิ้มมากเท่าไร ก็ยิ่งจำเหตุการณ์ในช่วงเวลาที่เขาและเธอต่างมีสติครบถ้วนมากขึ้นเท่านั้น

เธอจะไม่ไปที่เพนต์เฮาส์ของเขาอีก เธอคืนคีย์การ์ดให้เขาอีกครั้ง

แต่เขาไม่รับ เธอเลยวางไว้บนโต๊ะทำงาน

“ต่อให้มีประชุมเลยเวลาทำงานไปมากแค่ไหน เธอก็ต้องกลับ กับฉันอยู่ดี” มุมปากของเขามีรอยยิ้มที่แสดงความรู้สึกว่าพึงพอใจ มาก

ถ้าเป็นไปได้ เธอก็อยากกลับเองมากกว่า

ตั้งแต่เธอมาทำงานในตำแหน่งผู้ช่วยเลขาฯ ได้สามเดือน ก็ต้อง ไปและกลับกับเขา เธอรู้ว่าเขาไม่เต็มใจ แต่ก็ขัดคำสั่งของมัลลิกา ไม่ได้

“เที่ยงนี้คุณจะกินอะไรคะ” เธอวกมาที่ประเด็นซึ่งคุยค้างไว้

“อาหารไทยดีไหม” คำตอบของเขาสื่อในเชิงขอความคิดเห็น

“ร้านชื่ออะไรคะ” เธอเตรียมหาข้อมูลจากเว็บบราวน์เซอร์

“ร้านเสน่ห์ไทย ก็ร้านป่าซูนั่นแหละ” เขานึกถึงอาหารถูกปาก รสชาติดี มีเจ้าของร้านเป็นคนกันเองอย่างซुकักดี ซึ่งเขาเป็นลูกค้าประจำ แต่พักนี้งานรัดตัวเลยไม่ได้แวะไปกิน

แต่ขึ้นชีวิตวัน หลานสาวของซुकักดี และแกรนด์ เพื่อนรักของเขา สามีภรรยาคุ้นักนำอาหารไทยมาฝากเขาเป็นประจำ

พักนี้ทั้งสองคนไม่ได้มาหาเขา เพราะไปฮันนีมูนรอบที่ห้าท่ามกลาง ผืนน้ำทะเลสวยใสที่หมู่เกาะมัลดีฟส์

ถึงตระการตาจะเคยเจอซुकักดีและพูดคุยกันบ้าง แต่เธอก็ไม่มี ข้อมูลเกี่ยวกับร้านเสน่ห์ไทย เธอตะไคคอนเว็บบราวน์เซอร์ที่ปรากฏ บนจอสมาร์ตโฟน เตรียมจะหาข้อมูล แต่ไรเดอร์ริคจับมือเธอไว้

ตระการตาสะบัดมือทันที “ฉันกำลังทำหน้าที่ของตัวเองอยู่นะคะ”

“บอกพร้อมในหน้าที่สักวัน จะเป็นอะไร”

ที่เขาขอมคุยดีๆ กับเธอ ไม่หาเรื่องแกล้งให้เธอทนไม่ได้จนต้อง ลาออก เพราะเขาต้องการรับผิดชอบในสิ่งที่ทำให้ เธอจะต้องพูดให้เขา เข้าใจ เขาและเธอจะได้ไม่อึดอัด

“คุณทำตามปกติเถอะค่ะ เรื่องคืนนั้นมันก็ผ่านไปแล้ว คุณไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบหรือรู้สึกผิด”

เขาถอนหายใจอย่างเบื่อบ้าง สีหน้าดูหน่ายๆ ที่ได้ฟังเธอพูดแบบนี้ “ไปกินเถอะ ฉันหิวแล้ว” เขาคว้าขนมมือเธอไว้

“ปล่อยนะคะคุณโรเจอร์ริก” เธอสะบัดมืออย่างแรง แต่ไม่มีผลอะไร

“ฉันจะพาเธอไปกินข้าวเที่ยงด้วยกัน”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันมีอาหารกลางวันแล้ว” เธอสะบัดมืออีกครั้ง คราวนี้เขายอมปล่อยมือเธอ

“คุณจะกินอะไรคะ ฉันจะได้สั่งมาให้” ตอนนี้อยู่ที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง เธอเห็นที่ไทยปรากรภวนหน้าจอสมาาร์ทโฟนของเธอ

เขาไม่ตอบ แต่อุ้มเธอไว้

“ว้าย!” เธอเบิกตาโพลง สีหน้าตื่นตระหนก โชคดีที่สมาาร์ทโฟนไม่หลุดจากมือ เธอรีบเอามือคล้องรอบคอเขาไว้ เพราะกลัวเขาจะแก้มปล่อยเธอให้หล่นก้นกระแทกพื้น

“ปล่อยนะคะคุณโรเจอร์ริก” เธอจะทูปอกเขา ก็ทำไม่ถนัด

“ถึงรถแล้วจะปล่อย” เขาเดินไปที่ลิฟต์ส่วนตัว

เธอทำตาโตๆ สายหน้าซ้ๆ สีหน้าเต็มไปด้วยความกังวลใจ “จะบ้าเหวอคะ ถ้าใครเห็นเข้า เขาจะคิดยังไง”

“ก็ช่างสิ ฉันไม่สน” เขาพูดอย่างไม่ทุกข์ร้อน

“ฉันอุ้มเมีย ไม่ผิดกฎหมาย พนักงานในบริษัทอยากรู้อะไรให้มาถามฉัน จากนั้นก็รับเงินเดือนล่วงหน้าไปซะ”

แก้มของเธอระอุด้วยไอร้อนๆ ตอนที่เขาพูดคำว่า ‘เมีย’ ดวงตาคอมเข้มของโรเจอร์ริกมีแวววิบวาว

เธอมองเขาอย่างแปลกใจ เขาควรต้องใส่ใจหรือเป็นกังวลเรื่องนี้ แต่เขาก็ไม่ทำ ทว่ากลับอยากประกาศ อยากแสดงให้คนอื่นเห็นและ

คิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเธอเป็นมากกว่าพี่น้องต่างสายเลือด เป็นมากกว่าเจ้านาย ลูกน้อง

“คุณไม่สน แต่ฉันสน เรื่องของเราจะไม่มีใครรู้ไม่ได้เด็ดขาด” เธอพูดจบก็บอกเขาให้ปล่อยเธอ เขาฟัง แต่ไม่ทำตาม

“ถึงรถเมื่อไรก็จะปล่อยเมื่อนั้น” เขาเรียกรอยยิ้มมาประดับที่ริมฝีปาก

เธอไม่มีทางเลือก เลยต้องรีบตัดสติใจ ก็อย่างที่เขابอก เขาไม่สน แต่เธอจะไม่ยอมตกเป็นประเด็นซุบซิบในบริษัทอย่างแน่นอน

“ฉันจะไปกินข้าวกับคุณ”

สีหน้าและรอยยิ้มบอกให้รู้ว่าโรเตอร์ริกฟังพอใจมากแค่ไหน เขาคลายอ้อมแขนอย่างระมัดระวังเพื่อให้เธอยืนแล้วจับมือเธอไว้

เธอสะบัดมืออย่างแรง “อย่าทำแบบนี้ค่ะ”

เขายิ้มๆ เมื่อเธอเดินหนี เขาตามไปที่โต๊ะทำงาน

เธอกำลังเก็บสมาร์ตโฟน กระเป๋าสตางค์และของใช้จุกจิกสำหรับผู้หญิง อย่างเช่น กระดาษเช็ดหน้าห่อเล็กๆ ลงในกระเป๋าสะพายข้าง

“ไม่ทำแบบนี้” แววดตาและสีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความเจ้าเล่ห์

“ฉันทำแบบนี้ก็ได้” เขาโอบเอวเธอแล้ววิ่งเข้ามาใกล้ๆ

เธอกระชากมือเขาออกจากเอวทันที

“แบบไหนก็ได้ค่ะ ห้ามคุณเข้าใกล้ฉันในระยะหนึ่งเมตร” เธอสร้างเงื่อนไขเพื่อความปลอดภัยของเธอเอง

“เมื่อยอยู่ที่ไหน ผัวก็อยู่ที่นั่น” สีหน้าของเขามีแต่ความเบิกบาน

ตระการตาเต็มปากอย่างพยายามระงับอารมณ์โกรธ หยุดเรื่องนี้ไว้แค่นี้ก่อนดีกว่า แล้วค่อยต่อเรื่องกับเขาอีกที เพราะคุยตอนนี้ก็เสียเวลาเปล่าๆ เธอตรงไปที่ลิฟต์ เขาก็ตามมาติดๆ

ห้องโดยสารของลิฟต์ตัวนี้กว้างมากพอที่จะเอาคนตัวใหญ่ๆ

ประมาณสามคนนอนเรียงกัน แต่โรเตอร์ริกมายืนใกล้เธอมากๆ อีกห้อง
ไม่ยอมกดปุ่มเพื่อให้ลิฟต์ไปยังชั้นล่างสุด

“พื้นที่ในลิฟต์ไม่แคบนะคะ” เธอตั้งใจประชดเขา โชคดีที่ลิฟต์
สำหรับผู้บริหารไม่ได้ติดกล็องวงจรปิด ซึ่งเป็นความต้องการของ
โรเตอร์ริกเพื่อความเป็นส่วนตัว

“ถอยไปเลยคะ เกินหนึ่งเมตรแล้ว” ถึงจะไม่มีตลับเมตร เธอ
ก็ลองวัดระยะด้วยสายตา

เขายังยืนเฉย ส่งยิ้มมาให้ เธอผลักรอกเขาอย่างแรง เขาก็อยู่
ที่เดิม

ตระการตาอยากให้เขาเป็นตัวของเขาเอง ที่ไม่ต้องเสแสร้งหรือ
ฝืนใจทำ แบบนั้นเธอจะสบายใจมากกว่า

เขายังส่งยิ้มมาให้เธอและยืนอยู่ที่เดิมแล้วดึงเธอไปใกล้มากๆ
แทบจะไม่มีช่องว่างให้แมลงบินไปได้

เธอเอนตัวหนี แต่เขารวบเธอไว้ “ปล่อยนะคะคุณโรเตอร์ริก”

เขาส่ายหน้าช้าๆ แทนคำพูดว่าจะไม่ทำตามที่เขาบอก “เธอห้าม
ไม่ให้ฉันอยู่ใกล้ แต่ไม่ได้ห้ามตัวเองให้อยู่ใกล้ฉันนี่”

เธอเห็นเขาในมาดขีมิ้มๆ ทำหน้าบึ้ง หรือไม่ก็หน้าไร้อารมณ์ แต่
แวตาส่อความไม่พอใจใส่เธอตลอด ทว่าวันนี้เธอได้เจออีกมุมของ
เขา เจ้าเล่ห์และขี้เล่น ส่วนจะมีความเป็นกันเองหรือเปล่า จุดนี้เธอ
ไม่ทราบจริงๆ

“ถ้าคุณไม่ถอย ฉันจะร้องจริงๆ ด้วย” เธอพร้อมจะทำตามที่พูด

“ถ้าเธอร้อง ฉันก็จูบเธอจริงๆ จูบตั้งแต่ชั้นบนสุดไปจนถึงชั้นล่าง
พอประตูลิฟต์เปิด คนอื่นๆ ก็จะเห็น” เขายิ้มอย่างคนที่เหนือกว่า

คุ่มไหมที่จะเสีียง เธอตอบได้อย่างไม่ต้องคิดให้เสียเวลาว่าไม่คุ่ม
เลย

“คุณไม่ต้องยืนใกล้ฉันขนาดนี้ก็ได้อีก ฉันอึดอัดนะคะ” เธอ

เปลี่ยนจากสิ่งมาซึ่งเจงเหตุผลให้เขาเห็นใจ

เขาทำเหมือนจะเข้าใจที่เธอพูดเพียงเล็กน้อย เพราะเขาขยับเท้าให้ห่างเธอแค่สองก้าวเท่านั้น

“กลัว-เมีย-หาย” เขาพูดซ้ำๆ ซ้ำๆ เพื่อตอบคำถามของเธอ

เพราะคำว่า ‘เมีย’ ทำให้แก้มของเธอถูกความร้อนเล่นงานอีกแล้ว

เป็นเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้นเลยสักนิด เธออยากเถียง แต่ก็เถียงไม่ออก จู่ๆ สมอองก็ตื้อไปหมด ไม่สามารถหาคำตำหนิมาต่อว่าเขาได้

ตระการตาทำอะไรไม่ได้ดีไปกว่ากดปุ่มเพื่อให้ลิฟต์ลงไปชั้นล่าง เขายังยืนใกล้ๆ เธอ น้ำหอมที่เขาใช้ฟุ้งมาจากตัวเขา เป็นกลิ่นไม้หอม แต่เป็นความหอมแบบผู้ดี

มหาเศรษฐีแสนล้านอย่างเขาต้องใช้ของแบรนด์เนม อย่างนาฬิกาที่เขาใส่ก็เป็นแบรนด์ที่นิยมในหมู่เซเลบริตีและนักธุรกิจชั้นแนวหน้า ชุดสูทที่สวม ต้องสั่งตัดพิเศษจากห้องเสื้อแบรนด์เนมระดับโลก ใ่ว่าจะไปซื้อตามซ็อบ พุดง่าย ๆ ก็คือรุ่นลิมิตเต็ดเอ디션 เพียงหนึ่งเดียวในโลก

เธอเพิ่งรู้ข้อมูลในเรื่องนี้ตอนที่มาทำงานวันแรก มอลลืบอกเธอ เพราะบางครั้งทางห้องเสื้อจะโทรแจ้งว่าได้ส่งเสื้อ กางเกง หรือไม้กอล์ฟ ชุดสูทมาให้ลองในกรณีทีโรเดอร์ริกไม่สะดวกไปที่ห้องเสื้อ

“คุณโรเดอร์ริก จะถึงชั้นล่างแล้วนะคะ ถอยค่ะ” เธอพยายามพูดกับเขาอย่างใจเย็น

เขาทำหน้าที่เหมือนเด็กที่ถูกขัดใจ แต่ก็ยอมทำตามที่เธอบอก

ตระการตาถอนหายใจอย่างโล่งอก รีบเดินออกไปก่อน ถ้าเธอหันมามอง ก็จะทำให้เห็นว่าเขายิ้มหวานมาก มากจนพนักงานคนอื่นๆ ต้องมองเขาอย่างแปลกใจ

โรเดอร์ริกจะไม่ถามพนักงานกลุ่มนั้นให้เสียเวลารว่าทำไมต้องอึ้ง

ที่เห็นเขายิ้ม เขาควรรีบตามตระการตาไปดีกว่า

ความรู้สึกที่เปลี่ยนไป

หนึ่งสัปดาห์พอดีที่เกิดเหตุการณ์ร้ายๆ กับตระกูลตา ถ้าเป็นผู้หญิงคนอื่น คงคิดว่า ‘จากร้ายกลายเป็นดี’ แต่เธอไม่คิดแบบนั้น เพราะที่โรเจอร์ริกทำดีด้วย ก็เพื่อลบล้างความผิด เธอบอกเขาหลายครั้ง เขาก็ฟัง คล้ายไม่อยากจะเถียงกับเธอมากกว่า ทว่าไม่เคยจะทำตามเลยสักครั้ง

เธออยากให้ระหว่างเขากับเธอเป็นแบบเดิม ‘ต่างคนต่างอยู่’

โรเจอร์ริกเริ่มรุกเข้าหาเธอทีละนิด ไม่ได้ทำให้เธออึดอัด แต่เธอไม่คุ้น ไม่ชินที่จู่ๆ ซาดานจะกลายเป็นเทพบุตรในช่วงระยะเวลาไม่กี่วัน เธอก็อยากรู้เหมือนกัน เขาจะฝันทำได้นานสักแค่ไหน

ทุกคืนเขาจะซงซ็อกโกแลตร้อนมาให้เธอ เขาคงเห็นอัตราส่วนผสมที่เพี้ยจืดใส่กระดาษแล้วแปะไว้ที่ตู้เก็บเครื่องดื่มต่างๆ จำพวกชาซ็อกโกแลต หรือชิงฟงบดบริสุทธิ์ เพี้ยเคยบอกเธอว่ากลัวลิ้ม ลิ้มแล้วจะซงไม่อร่อย ก็เลยต้องจืด

เพี้ยจะซงซ็อกโกแลตร้อนมาให้เธอ กรณีที่เธอเองมานำที่บ้าน

จนเลยเวลาที่เธอจะดื่ม แต่ส่วนใหญ่เธอจะชงเองมากกว่า เพราะไม่เอายารบกววนเพย์ อีกทั้งเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่เธอทำเองได้

แม้เธอจะอยู่ที่คฤหาสน์อาร์โรบินซีในฐานะหลานสาวของมัลลิกา แต่เธอก็คิดเสมอว่าเธอคือผู้อาศัย ต้องทำตัวให้มีประโยชน์ ทว่าเธอมักถูกเจน หัวหน้าแม่บ้าน ซึ่งเป็นป้าของเพย์ห้ามเสมอเวลาที่เธอจะไปช่วยงานในครัว อย่างเช่น ล้างจาน กวาดและถูพื้น ที่จะไม่ห้ามก็คือตอนที่เธอทำอาหารคลีนให้โรเบิร์ตกับมัลลิกา

พอเธอถูกห้ามทำงานในครัว ก็เลยไปทำงานบ้านแทน แต่ก็ต้องเลิกทำ เจนบอกว่าเธอจะทำให้พวกสาวใช้ตกงาน เพราะมัลลิกาย้ำกับลูกจ้างทุกคนว่าเธอคือหลานสาว ลูกจ้างทุกคนต้องเคารพและให้เกียรติเธอ

เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น ไม่บอกก็รู้ว่าใครยืนอยู่หน้าห้อง ยังดีที่โรเดอริกริคำนิ่งถึงมารยาท ไม่ใช้กุญแจสำรองไขประตูเข้ามา

สามวันแรก เธอไม่ยอมเปิดประตู เขาก็เคาะประตูจนเธอรำคาญ ถ้าโรเบิร์ตกับมัลลิกาไม่ได้ไปเที่ยว ต้องสงสัยแน่ๆ ว่าเขามาเคาะห้องเธอทำไม

วันต่อมา เขาใช้วิธีเดิม เธอไม่ยอมเปิด เขาบอกว่าจะพังประตูเข้ามา เธอคิดว่าเขาแค่อ้าง แต่เขากลับทำจริงๆ ระหว่างประตูห้องกับโรเดอริกริ แน่نونว่าเธอเป็นห่วงประตูห้องมากกว่า ถ้ามันพังก็ต้องซื้อใหม่ เสียเงินโดยเปล่าประโยชน์

“ดูสิ ไหล่นั่นชำแหละ”

เขาปลดกระดุมชุดนอนสองเม็ดแล้วเปิดไหลให้เธอดู

เธอรีบหันหน้าหนีทันที เขาก็มายืนตรงหน้า

“ใส่เสื้อให้เรียบร้อยเลยคะ”

เขาไม่ทำตามที่บอก แต่พูดว่า “ฉันเจ็บนะ ถ้าไม่ได้ทายา ไหล่ต้องชำแหละ”

“ก็ไปสิคะ ยาทาแก้ฟกซำอยู่ที่ตู้ยา”

เขายังเฉย เธอเลยบอกอีกรอบ แต่เขาก็ไม่ออกไป

“ฉันทาเองไม่ถนัด”

ขึ้นเธอยังตกลงกับเขาไม่ได้ เขาจะใช้เวลาอยู่ในห้องของเธอนานมากขึ้น

เธอไปหยิบยาทาแก้ฟกซำจากตู้ยาที่ติดไว้ตรงผนังด้านหนึ่งของห้องครัวแล้วยื่นให้เขา

“คุณทาเองได้”

เขาไม่รับยาทาแก้ฟกซำ ก็ต้องเป็นหน้าที่ของเธอ เธอควรจะทำให้เสร็จๆ ไปดีกว่า เขาจะได้ออกไปเร็วๆ

ตระการตาพยายามให้เขาอย่างเบามือ แล้วก็อยากแกล้งเขาขึ้นมา จึงกดหนักๆ ตรงที่รอยสีเขียวเริ่มปรากฏที่ไหล่ขวาของเขา

เขาร้องอย่างเจ็บปวด เธอเกือบจะขำ แต่ยังบ่นสีหน้าที่แสดงความรู้สึกว่าเธอไม่ได้ตั้งใจ

“ขอโทษค่ะ ฉันไม่ทันระวัง”

ถึงเขาจะไม่พูดอะไร แต่ก็รู้ว่าเธอจงใจทำให้เขาเจ็บ พอเธอพยายามให้เขาแล้ว เขาก็ออกไป เพราะสมหวังในสิ่งที่ต้องการ

ตระการตาดึงตัวเองออกจากเหตุการณ์เมื่อคืนที่ผ่านมา

และคืนนี้เธอไม่ยอมให้เขาเข้ามา เลยบอกว่าเอาไว้ที่โต๊ะเล็กข้างผนัง ซึ่งเพิ่งจัดหามาวางเพื่ออำนวยความสะดวกให้

เวลาที่เธอทำงานเพ็ชชงช็อกโกแลตร้อนมาให้ และไม่ต้องการเข้าไปรบกวนเธอ เพ็ชจะแจ้งว่าวางช็อกโกแลตร้อนไว้ที่โต๊ะ

เธอคิดว่าโรเจอร์ริกจะอ้างเหตุผลเรื่อยเรื่อยในทำนองว่าเอาบุญแจมาไซ หรือฟังประตูเข้ามา แต่เขาเงิบเสียง เธอเข้าใจว่าเขาคงกลับห้องไปแล้ว เลยเปิดประตูออกไป

เขายังยืนอยู่หน้าห้องเธอกะพริบตาปริบๆ อึ้งไปเกือบหนึ่งนาที

“กลับห้องของคุณได้แล้วค่ะ” เธอหายจากอาการอึ้งก็รีบยื่นอก
เขาไว้ ความแน่นจากกล้ามเนื้อกะโหลกศีรษะไล่ฝ่ามือเธอ แล้วหัวใจของเธอ
ก็เต้นแรงขึ้น

โรเตอร์ริกถอยหลังไปสองก้าว

“โอ๊ะโอ เตียวซ็อกโกแลตหกหมดนะ” เขาบอกอย่างหวังดี

“ก็เอวางไว้ที่โต๊ะสิคะ แล้วคุณก็ไปนอนได้แล้ว” เธอจะปิดประตู
แต่ช้ากว่าเขาที่แทรกตัวเข้ามาในห้องอย่างรวดเร็วโดยที่ซ็อกโกแลต
ไม่หกจากแก้วสักหยด

เขาวางซ็อกโกแลตร้อนไว้ที่โต๊ะตรงมุมพักผ่อนเล็กๆ ในห้อง
แล้วไปที่ห้องน้ำ

ตระการตาถอนหายใจอย่างเหนื่อยใจ ไม่รู้จะพูดอย่างไร เขา
ถึงจะทำตามที่เธอพูด

“ฉันต้องการความเป็นส่วนตัว ออกไปได้แล้วค่ะ” เธอหวังว่า
คำพูดนี้จะกระตุ้นเขาให้ตระหนักถึงมารยาทที่ดี ถึงเขาจะเป็นเจ้าของ
บ้าน แต่ห้องนี้ก็เป็นสิทธิ์โดยชอบธรรมของเธอตามที่มัลลิกาบอกไว้

“ตัดผมซ็อกโกแลตร้อนก่อนสิ แล้วก็มาแปรงฟันก่อนนอน” เขา
พูดตอนที่ออกมาจากห้องน้ำ

“พีบีบยาสีฟันใส่แปรงสีฟันพร้อมกับน้ำบ้วนปากหนึ่งแก้วและ
เหน้ายาบ้วนปากไล่ฝ้าขวดไว้ให้แล้ว”

เธอตกอยู่ในอาการอึ้งอีกครั้ง เพราะเขาใช้คำแทนตัวเองและใช้
คำเรียกเธอไม่เหมือนเดิม จาก ‘ฉัน’ เป็น ‘พี’ จาก ‘เธอ’ เป็น ‘ตัด’

“ขอบคุณค่ะ” ความผิดหวังโถมมือให้เธอ เพราะเขาไม่มีที่ท่าว่า
จะออกไป

“ไม่ต้องมองพี่อย่างแปลกใจหรอก” เขายิ้มเจื่อนๆ แล้วพูดต่อ
“คนเราก็เปลี่ยนแปลงกันได้”

ถ้าเขาไม่ผิด ก็คงไม่คิดจะปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงคำพูดที่ใช้

พูดกับเธอ รวมทั้งการกระทำที่ปฏิบัติต่อเธอ

“เปลี่ยนปีศาจให้เป็นเทพบุตรคงง่ายกว่าค่ะ”

โรเตอร์ริกหน้าเสียว ยิ้มไม่ออก

“คนผิดคนนี้ขอโอกาสแก้ตัว ขอโอกาสปรับปรุงตัวเอง”

เขาฉลาดพูด ถ้อยคำเหล่านั้นไม่ใช่การขอร้อง แต่เป็นประโยคบอกเล่า ถึงเธอห้าม เขาก็ไม่ทำตามอยู่ดี

“ออกไปได้แล้วค่ะ จันง่วง” ถ้าคุยกันจะยิ่งเสียเวลาเปล่าๆ เพราะดูท่าแล้ว เขาจะเดินหน้าทำในสิ่งที่ตั้งใจไว้

“ตัวก็ตี้มซ็อกโกแลตร้อนก่อนสิ” เขาเดินไปหยิบแก้วเครื่องตี้มมาให้เธอ “พี่ชงเองนะ”

“รู้แล้วค่ะ คุณบอกฉันตั้งแต่วันแรกที่ทำมาให้จนถึงวันนี้” เธอพยายามจะไม่กลอกตา แต่ก็อดทำไม่ได้จริงๆ

เธอรับแก้วที่ใส่ซ็อกโกแลตร้อนมาตี้มจนหมด เขายังยืนเฉยๆ เธอเลยไปแปร่งฟัน พอออกมา เขาก็นั่งอยู่ที่มินิโซฟาแบบครึ่งวงกลมตรงมุมพักผ่อนที่เธอมักใช้เป็นมุมทำงานไปในตัว

“จะออกไปได้หรือยังคะ” เธอใส่ความไม่พอใจลงในน้ำเสียง

เขายิ้มจนตาหยีแล้วหยิบแก้วซ็อกโกแลต “ก็รอบอกตำว่าหลับฝันดี”

“รับทราบ เชิญค่ะ” เธอขึ้นไปประตูห้อง

“ตัวยังไม่วยพรให้พี่ก่อนพี่จะไปนอนเลยนะ”

ถ้าเธอไม่ยอมให้เขาอยู่ในห้องของเธอ ก็ต้องทำตามที่เขาต้องการ

“หลับฝันดี” เธอพูดอย่างไม่เต็มใจ

แววในดวงตาของเขาสื่อความรู้สึกน้อยใจ เขาวางแก้วเครื่องตี้มไว้ที่โต๊ะแล้วรวบรวมเธอไว้ ดึงให้เข้ามาใกล้

“ปล่อยค่ะ” เธอหุบปากเขาแรงๆ เขาแค่ขู่ว่าปากเท่านั้น ระดับความเจ็บที่เกิดขึ้นคงไม่มากมายสักเท่าไร

เขาส่ายหน้าแล้วยิ้มระรื่น “พี่อยากได้ยินเสียงหวานๆ ของต้า”
เธอจะไม่พูดซ้ำรอบสอง เธอดึงมือเธอออกจากเอว แต่คราวนี้
เขาเปลี่ยนจากรวบเอวมากอดเธอไว้ เธอเอามือสองข้างแตะอกเขา
กันไว้ไม่ให้เขาเข้าใกล้เธอได้มากกว่านี้

“หลับฝันดีค่ะ” เธอเติมคำลงท้ายเพื่อให้ระดับความกระด้างใน
น้ำเสียงลดลง

เขาไม่พูดอะไร แต่การที่เขาเคลื่อนใบหน้ามาใกล้ใบหน้าของเธอ
แสดงว่าไม่พึงพอใจในน้ำเสียงที่เธอเอ่ย

“หลับฝันดีนะคะ” แม้เธอจะพูดแบบไม่ฝัน แต่ก็ไม่ได้ตั้งใจจะ
มอบรอยยิ้มให้เขา

“ไม่หวานเลยอะ” เขาขยับใบหน้ามาใกล้อีกนิด ปากของเขาห่าง
จากปากของเธอเพียงแค่นิ้วฝ่ามือเท่านั้น

ตระการตาทำตาตุ่มใสเขาแล้วกระแทกเข้าใส่เท้าเขา แต่เขาขยับ
เท้าหนี เพราะรู้ทัน เธอเลยบิตหน้าอกเขาอย่างแรง เขาร้องอย่าง
เจ็บปวด วงแขนที่รัดตัวเธอไว้ก็คลายออก

“พี่เจ็บนะ” เขาทำเสียงอ่อนๆ

“สมน้ำหน้า” เธอทิ้งผลึกทั้งคืน แต่เขาตัวใหญ่กว่าเธอ ไม่ง่ายเลย
ที่เขาจะยอมออกไปง่ายๆ

เขากอดเธอไว้อีกครั้ง ครั้งนี้กอดแน่นกว่าเดิม

“ต้าทำพี่เจ็บ พี่จะเอาคืนยังไงดีนะ” เขาถามชิตริมฝีปากของเธอ
เธอเบือนหน้าหนี เอาฝ่ามือปิดปากเขาไว้ เขาเลยจួយโอกาสจวบ
ฝ่ามือเธอ

การกระทำของเขาส่งผลให้หัวใจของเธอเต้นแรงอย่างต่อเนื่อง
ถ้าเปรียบเป็นแนวเพลง ก็คงไม่พ้นแนวเพลงร็อก

“ออกไปเถอะค่ะ” เธอต้องเปลี่ยนจากสิ่งเป็นขอร้องเขาแทน

“พูดก่อนสิว่าหลับฝันดีนะคะพี่รัก” เขายื่นข้อเสนอที่ทำให้ดวงตา

ของเธอขยายขึ้น

พอเธอยังเฉย เขาเลยพูดต่อ “ถ้าตัวไม่พูด พี่จะถอดตัวไว้ทั้งคืน”

แบบนี้ไม่ดีแน่ ตระการตาสะบัดตัวอย่างแรง เขาก็ไม่ยอมปล่อยให้เธอจะกัดไหล่เขา ก็ทำไม่สะดวก เพราะเขาดึงมือเธอออกจากปากเขา เพื่อจะจูบเธอได้ถนัด

ตระการตาไม่ต้องคิดทบทวนให้นานกับการตัดสินใจครั้งนี้

“พี่รักคะ กลับฟื้นคืนนะคะ” เธอต้องพูดเหมือนว่าเต็มใจพูดมากๆ

เขายิ้มที่ทำให้คนมองรู้ว่าเขาถูกใจอย่างที่สุด แทนที่เขาจะปล่อยเธอ แต่ไม่ใช่ เขายูบปากเธอแล้วถอยหนีเมื่อเธอเงือกำปั้นจะฟาดใส่หน้าเขา

“ก๊อตไนต์คิสนะ” เขาส่งจูบไปแล้วก็วิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว

ตระการตารีบปิดประตู กดล็อกและคล้องโซ่ประตู เธอเอามือแตะริมฝีปาก รู้สึกได้ถึงความอบอุ่นที่ยังไม่จางหาย

ทุกสิ่งที่เขาทำ ทุกคำที่เขาพูด ลืออย่างชัดเจนว่าความรู้สึกที่เขามีต่อเธอเริ่มเปลี่ยนไป แต่คงไม่ใช่มาจากความรักที่ลึกซึ้ง ทว่าเป็นความผิดที่เขาต้องการรับผิดชอบมากกว่า

แต่ความรู้สึกที่เขามีให้เขายังเหมือนเดิม นั่นคือ เฉยๆ

เพราะโรคเอดส์ที่เริ่มต้นเหตุทำให้การนอนของตระการตาไม่มีคุณภาพ ไม่ว่าจะหลับตาหรือลืมตา ภาพที่เขาจูบฝ่ามือเธอและกอดเธอก็คอยรบกวนตลอด เข้านี้จึงไม่ใช่เข้าที่สดใสสำหรับตระการตา

เวลาหกโมงครึ่งเป็นเวลาที่เขาตื่นนอน วันนี้เธอไม่ต้องไปทำงาน ก็ควรจะนอนต่อ แต่ไม่รู้สึกง่วง เลยล้างหน้าแปรงฟันเรียบร้อยแล้ว เปลี่ยนชุดเป็นเสื้อกับกางเกงขาสั้นสำหรับใส่วิ่ง ได้ขยับร่างกายจนทำให้สดชื่นขึ้นมาบ้าง

ตระการตาหักท่ายเพย์ เพย์ถามเธอว่าจะให้จัดอาหารเข้าตอน

ก็โหมง เธอจึงแจ้งเวลาให้เพ็ญทราบ

“วันนี้คุณริต้าจะร่วมโต๊ะกับคุณริกเธอคะ” เพ็ญกระซิบถาม สีหน้าและท่าทางแสดงอย่างชัดเจนว่ากลัวโรเตอร์ริกจะมาเห็นมาได้ยิน

“ไม่นะจ๊ะ” เธอส่ายหน้าช้าๆ

“อ้าว!” เพ็ญเกาศีรษะอย่างงงๆ “เมื่อคืน ตอนสองทุ่มครึ่ง ฉันมาดูความเรียบร้อยในครัว กลัวจะลืมหัดไฟ ฉันก็เจอคุณริกพอดี คุณริกบอกให้ฉันจัดอาหารเข้าพร้อมกับของคุณริต้า”

ตระการตาต้องปรับสีหน้าให้เป็นปกติ ไม่แสดงความรู้สึก เบื่อหน่าย เพราะไม่อยากจะให้เพ็ญถามด้วยความสงสัย

“คุณโรเตอร์ริกคงไม่อยากจะให้เพ็ญเสียเวลาจัดอาหารหลายรอบ”

เพ็ญพยักหน้ารับรู้แล้วเล่าให้เธอฟังต่อว่า ตอนที่เจอโรเตอร์ริกที่ห้องครัว เพ็ญถามเขาว่าจะรับเครื่องตีมร่อนหรือเย็น เขาบอกว่าจัดการเองได้ และให้เพ็ญรีบไปนอน

ตระการตาฟังที่เพ็ญเล่า จึงรู้ว่าที่เพ็ญเจอโรเตอร์ริกเป็นช่วงเวลาก่อนที่เขาจะชงช็อกโกแลตมาให้เธอ เขาไม่อยากจะให้เพ็ญเห็น เพราะกลัวเพ็ญถาม เธอไม่เข้าใจเลยจริงๆ เขาจะทำให้ทุกอย่างยุ่งยากทำไมต่างคนต่างอยู่ก็ดีแล้ว

“เพ็ญจัดตามที่คุณโรเตอร์ริกสั่งนะ” เธอต้องปกป้องเพ็ญ ขึ้นเพ็ญขัดคำสั่ง มีความเสี่ยงที่จะถูกหักเงินเดือน แม้อาหารเช้าของเขากับของเธอจะจัดขึ้นโต๊ะพร้อมกัน แต่เธอจะกินที่หลังเขา

“ค่ะคุณริต้า” เพ็ญพยักหน้าเบาๆ แล้วแยกไปทำหน้าที่ของตัวเอง

ตระการตาไปหยิบครองเท้าวิ่งที่ตู้เก็บครองเท้าซึ่งวางไว้ชิดประตูทางเข้าบ้านด้านขวา พอสวมครองเท้าวิ่งเรียบร้อยแล้ว ก็เริ่มเดินไปตามทางเดินที่ปูด้วยบล็อกคอนกรีตรูปแบบกราฟิก ซึ่งเข้ากับคฤหาสน์ที่ก่อสร้างให้ได้รูปทรงและตกแต่งสไตล์โมเดิร์น

พอเดินจากทางเดินตรงบันไดหน้ามุขไปถึงประตูรั้วได้สี่รอบ เป็นการอบอุ่นร่างกาย เธอก็เริ่มวิ่งช้าๆ และหยุดวิ่งตรงทางเดินติดกับสวนหย่อม เพราะโรเตอร์ริกวิ่งมาหาเธอ

ตระการตาจะวิ่งหนี ก็เข้าไปกว่าเขาที่มาดักหน้าเธอไว้

“มาวิ่งก็ไม่ชวนพี่เลยนะ” มีแต่ความน้อยใจแจ่มชัดในน้ำเสียงของเขา

“ปกติฉันก็วิ่งคนเดียวนี่คะ” ตระการตาขยับเท้าไปทางขวา เขาก็มาขวางไว้

“ต่อไปพี่จะมาวิ่งกับต้า”

เธอมองเขาอย่างไม่เข้าใจ เธอต้องการปกปิดไม่ให้ใครรู้ว่าระหว่างเขากับเธอเกิดอะไรขึ้น แต่เขากลับทำตรงกันข้าม อยากเปิดเผย

“ไม่ต้องเลยคะ” เธอโบกมือเร็วๆ “คุณออกกำลังที่ห้องฟิตเนสก็ดีอยู่แล้ว”

“ก็อยากวิ่งกับเมีย พี่ผิดด้วยหรือ” เขาถามด้วยน้ำเสียงอ่อนๆ

ถ้าเธอกับเขาเป็นคู่รักกันที่คบกันมานานและกำลังจะแต่งงาน เธอก็คงอมยิ้ม เพราะสีหน้าและท่าทางของเขาตอนนี้ดูน่ารักมากๆ

คนงานที่คฤหาสน์ต่างก็รับรู้ว่าโรเตอร์ริกไม่ชอบเธอ ถ้าพวกเขาเห็นโรเตอร์ริกวิ่งกับเธอ พวกเขาคงสงสัย

“คุณโรเตอร์ริก” น้ำเสียงของเธอฟังแล้วให้ความรู้สึกที่เหนื่อยใจมากๆ

“พี่ไมให้ต้าเรียกชื่อเต็มของพี่อีกแล้วนะ”

ตอนเธอมาอยู่ที่นี้ โรเบิร์ตกับมัลลิกาแนะนำให้เธอรู้จักเขา เธอเรียกชื่อเล่นเขา แต่เขากลับไม่พอใจ

“อย่าเลยคะ เพราะเราไม่ได้สนิทสนมกันถึงขั้นจะเรียกชื่อเล่นของกันและกัน” เธอตอกกลับด้วยคำพูดที่เขาเคยใช้พูดกับเธอ

โรเตอร์ริกหน้าเสีย ยิ้มเหี้ยๆ “พี่ขอโทษ พี่ผิดไปแล้ว”

ถ้าไม่เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้เขาต้องมารับผิดชอบเธอ เขาก็คงไม่เปลี่ยนเป็นคนละคนแบบนี้

“คุณไม่จำเป็นต้องขอโทษ มันเป็นสิทธิ์ของคุณ” ตระการตาพูดจบก็ขยับเท้าไปทางซ้าย เขาก็ขวางเธอไว้

“จะให้ฉันบอกคุณอีกกี่ครั้งว่าคุณไม่ต้องรู้สึกผิดที่ทำแบบนั้นกับฉัน ฉันผิดเองที่เผลอไปยั่วคุณ แม้จะไม่ได้ตั้งใจ” เธอพูดโดยใช้คำง่ายๆ คนฉลาดอย่างเขาเข้าใจดี แต่แกลิ่งไม่เข้าใจมากกว่า

“พีทำกับตัวขนาดนั้น ถ้าพีไม่รู้สึกละอายใจต่อมสามัญสำนึกของพีคงมีปัญหาแน่ๆ” เขามองเธออย่างขอความเห็นใจ “พีรับผิดชอบตัว เพราะหน้าที่ของผู้ชายที่มีสามัญสำนึก สำคัญกว่านั้น พีทำจาก...”

เขาพูดไม่จบประโยค เพราะเธอยกมืออยู่ระดับหน้าอกเป็นเชิงห้าม “พอเถอะค่ะคุณโรเตอร์ริก ลองคิดดูค่ะ ถ้าไม่เกิดเหตุการณ์นั้นระหว่างเรา คุณก็คงไม่ทำตัวกับฉันหรอก”

คำพูดของเธอทำให้เขาอึ้ง

“นั่นมันเมื่อก่อน ตอนนั้นทุกอย่างเปลี่ยนไปแล้ว” ถึงจะพูดไม่ออก แต่เพียงครู่เดียวเท่านั้น เขาก็สามารถหาถ้อยคำมาแย้งได้

เป็นอีกครั้งที่เธอต้องถอนหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน เข้าใจเธออยากล้มผัสความสดชื่น ไม่ใช่ความขุ่นมัว เธอต้องคุยเรื่องนี้กับเขา แต่ยังไม่ใช้ตอนนี้

เธอเตรียมจะวิ่ง แต่เขาก็ยัดตัวลง

“ตัวยังวิ่งไม่ได้”

เธอไม่อยากคุยกับเขาให้เสียเวลา จังหวะที่เธอจะก้าวเท้าซ้าย เขาก็จับเท้าข้างนั้นของเธอไว้

“ปล่อยค่ะ” เธอเริ่มจะหมดความอดทนกับเขาแล้ว

“เห็นไหม” เขาชี้ไปที่ร่องเท้าของเธอแล้วผูกเชือกที่หลุด

อะไรรๆ ข้างเป็นใจให้เขาเหลือเกิน เชือกร่องเท้าก็มาหลุดตอนนี้

พอดี เพราะเธอผูกเชือกรองเท้าไม่ให้นั่นเกินไป เพื่อความสะดวก
เวลาตีปม

เขายืนขึ้นและมีรอยยิ้มมอบอุ่นมอบให้เธอ “เอาละ ไปวิ่งด้วยกัน
นะ”

“ฉันไม่วิ่งแล้วค่ะ เชิญคุณตามสบายเลย” เธอเดินหนีทันทีที่พูด
จบ

โรเตอร์ริกเข้าใจเธอดี เพราะเขาทำไม่ได้กับเธอก่อน พอมีเหตุให้
เธอกับเขาทำกิจกรรมบนเตียงด้วยกัน เขาก็มีท่าทีและการกระทำ
รวมทั้งคำพูดที่ใช้แทนตัวเองหรือใช้เรียกเธอ อีกทั้งน้ำเสียงก็เปลี่ยนไป

ในสายตาของเธอ เขาคือปีศาจ ต่อให้เขาทำดีแบบเทพบุตร เธอก็
ไม่เชื่อ ไม่ไว้ใจ คงต้องใช้เวลาอีกสักกระยะ แต่เขาไม่ท้อและไม่ถอย
อย่างเด็ดขาด

โรเตอร์ริกรีบตามเธอไป นานี้ความคิดเจ้าเล่ห์ก็ผุดขึ้นมา

“โอ๊ะ โอ้ย!” ร่างสูงใหญ่ได้สัดส่วนของเขาย่อลง จัดท่าทางให้
เหมือนว่าเขาเดินสะดุดขาตัวเอง คงต้องวัดดวงกันหน่อยว่าเธอจะหัน
มาหรือไม่

สำเร็จ! วันนี้ความโชคคืออยู่ข้างเขา

ตระการตาหันมามอง สีหน้าตกใจอยู่ไม่น้อย เธอเดินเร็วๆ กลับ
มาหาเขา

“เป็นอะไรคะ” ถ้าเธอไม่ถาม ก็ดูจะแล้งน้ำใจและไร้มารยาท
เกินไป

“พี่สะดุดขาตัวเอง” เขาจับข้อเท้าขวาแล้วชูตปาก เบ้าหน้า แสดง
ให้เธอเห็นว่าเขาเจ็บปวด

“มาค่ะ ฉันจะช่วยประคอง” เธอโอบเอวเขาไว้ จับแขนข้างขวามา
พาดที่ไหล่

โรเตอร์ริกแอบยิ้มอย่างสนใจที่ทุกอย่างเป็นไปได้ตามแผน เขาโอบ

ไหลเธอ ทำเป็นเดินกะเผลกๆ

วินาทีนั้นความคิดเจ้าเล่าห์ที่หยุดทำงานไปแล้วก็เริ่มทำหน้าที่ของมันอีกครั้ง

เขาค่อยๆ เลื่อนแขนมาโอบไหลเธอไว้

ตระการตามองเขาอย่างต้องการจับผิด

“พี่กลัวว่าต้าจะประคองพี่ไม่ไหว ถ้าพี่ล้มไปอีก แยะแน่ๆ พี่ก็เลยโอบไหลต้าไว้” เขาได้แต่หวังว่าเขาจะเชื่อที่เขาพูด

และเขาก็สมหวัง เพราะเธอพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้

โรเตอร์ริกยิ้มอย่างมีความสุข และเขาจะมีความสุขมากกว่านี้ถ้าได้กอดเธอเธอ

ตอนนี้ ความคิดในหัวของเขาแบ่งเป็นสองด้าน ด้านหนึ่งก็ไม่ต่างจากเทพบุตรที่ซ่อนความเจ้าเล่ห์เอาไว้ ความคิดนี้บอกว่าจะเฉยๆ ไปได้จะให้เธอรู้ไม่ได้ว่าเขาแกล้ง อย่าละโมภ

มีเทพบุตรแล้ว อีกด้านก็คือซาตานที่ยุ่งแย่งว่าไหนๆ ก็มีโอกาสแล้ว ทำเนียนๆ เลย ถ้าเธอสงสัย ก็โกหกไป นายทำได้อยู่แล้ว

ใจของเขาเอนเอียงไปยังความคิดของซาตาน

โรเตอร์ริกกอดเธอเอาไว้ รั้งให้เข้ามาใกล้ๆ

ตระการตามีสีหน้าครุ่นคิด “ฉันมีแรงมากพอจะประคองคุณไม่ต้องกลัวว่าคุณจะล้ม”

“พี่สะตวกแบบนี้ มันเดินได้ง่ายกว่านี่นา” คำพูดของเขาฟังแล้วไม่ค่อยมีเหตุผลสักเท่าไร

ถ้าไม่คิดว่าเขาเจ็บเท้า รับรองว่าเธอไม่ช่วยเหลือเขาอย่างเด็ดขาด เธอไม่พูดอะไร ยอมให้เขากอดเธอ เดินไปด้วยกัน

พอเธอประคองเขาให้เดินมาได้สักสามสิบเมตร เธอก็เริ่มเอะใจ เลยมองเท้าข้างที่เขาบอกว่าเจ็บ จึงเห็นว่าเขาเดินได้อย่างคนปกติ

“เจ้าเล่าห์นั้นกะคุณโรเตอร์ริก” เธอหยิกมือเขาอย่างแรง

เขาทำหน้าแบ่ ร้องอย่างเจ็บปวด ในที่สุด แพนก็แตกจนได้
ให้ตายเถอะ! น่าเสียดายชะมัด แต่จะโทษใครได้ เขามัวแต่ดีใจ
ที่ได้เดินกอดเอวเธอ เลยลืมไปว่าเขากำลังเจ็บขา ต้องเดินกะเผลก
“พี่เจ็บนะ” เขายื่นมือที่ปรากฏรอยแดงให้เธอดู
“นี่ยังน้อยไปด้วยซ้ำ” เธอมองเขาอย่างเจ็บใจ แล้วก็ระบาย
ความรู้สึกนั้นด้วยการกระแทกเท้าใส่เท้าข้างขวาของเขาอย่างแรง
“โอ๊ย!” โรเตอร์ริกยกเท้าขวาขึ้นแล้วกระโดดเหย็งๆ เหมือน
กระต่ายขาเดียว

“สมน้ำหน้า อยากมาแต่ะอั้งฉันตีนัก” ความเจ็บใจยังไม่จางหาย
เธอก็เลยกระแทกเท้าใส่เท้าอีกรอบแล้ววิ่งไปอย่างรวดเร็ว

“เมียเรา เห็นสวยๆ หวานๆ ไม่คิดว่าจะดูขนาดนี้” โรเตอร์ริก
เต็มรอยยิ้มแห่งความปรีดาไว้ที่ริมฝีปาก ต่อให้เธอสร้างกำแพงหัวใจ
ที่แข็งแกร่งมากแค่ไหน เขาก็จะทำลายมันให้ได้

โรเตอร์ริกนึกถึงวันแรกที่เจอเธอ เขาก็มีอคติ ตั้งแง่ เพราะพ่อ
กับแม่อยากให้เขาแต่งงานกับเธอ ไม่รู้ว่าเป็นความคิดของพวกเขาทำน
หรือของเธอกันแน่ ตอนนั้นเขาก็มองเธอในแง่ร้าย เพราะไม่ชอบเธอ
เป็นทุนเดิม

เขาชอบพูดจากระทบกระเทียบ และมักหาเรื่องแกล้งเธออยู่
บ่อยๆ จะแกล้งเธอได้ก็ตอนที่เธอไปทำงาน ซึ่งเป็นการกระทำที่ไม่ดี
แต่เขาก็มองข้าม ยอมรับว่ามีความรู้สึกเหมือนเด็กน้อยที่กำลังถูกแย่ง
ความรักความสนใจ

วันไหนไม่ได้แกล้งตระการตา วันนั้นเขาจะอารมณ์ไม่ดี เธอก็
โต้ตอบบ้างเท่าที่ทำได้ หรือไม่ก็นิ่งเฉย เพราะไม่อยากมีปัญหากับเขา

เขามาคิดๆ ดู การที่เขาไม่ชอบเธอ เขาก็แค่อยู่เฉยๆ ไม่ต้อง
ไปยุ่ง ไม่ต้องสนใจ แต่เขากลับทำตรงกันข้าม และรู้สึกหงุดหงิดมากๆ
ที่เห็นเธอสนิทสนมกับแดนนี่

แกรนด์รับรู้เรื่องนี้ตามที่เขาเล่าให้ฟัง เพื่อนสนิทหลงความเห็นว่า เขาชอบตระการตา และความรู้สึกนั้นอาจพัฒนาไปสู่การรักเธอ

เขาโต้แย้งจากที่แกรนด์วิเคราะห์ แกรนด์ฟัง และคงขี้เกียจเถียงกับเขา เลยบอกแล้วว่าเวลาจะช่วยยืนยันว่าเขารู้สึกพิเศษกับตระการตา

เขาก็เป็นผู้ชายคนหนึ่งที่ซ้ำซ้อนในเรื่องความรัก แต่กลับไม่รู้ใจตัวเองจนต้องไปให้เพื่อนรักวิเคราะห์ให้

ตอนนี้เขาต้องยอมรับว่าที่แกรนด์วิเคราะห์มาถูกต้องทุกอย่าง ไม่ใช่ว่าพอเกิดเหตุการณ์นั้น เขาถึงรู้ใจตัวเอง แต่รู้มาได้สักพักแล้ว ทว่าไม่อยากยอมรับความจริง

เวลาอยู่ต่อหน้าพ่อกับแม่ เขาต้องแสดงออกว่าไม่ชอบเธอ

ช่วงที่พ่อกับแม่ไปเที่ยวอิตาลีและฝากให้เขาดูแลเธอให้ดี ตอนนั้น เขายังสับสนในความรู้สึกที่มีต่อเธอ เลยต้องฝืนใจทำหน้าที่สำคัญที่พวกท่านมอบหมายให้

เขายังไม่อยากให้พวกท่านรู้เรื่องนี้ เพราะเขาคงถูกพวกท่านพูดล้อหรือพูดประชดในทำนองว่า ‘ไหนบอกไม่สนใจน้องไง ไหนว่าไม่อยากแต่ง’

ยังดีที่พ่อกับแม่ไม่แนะนำลูกชายของเพื่อนๆ ให้รู้จักกับตระการตา ถ้าเป็นแบบนั้น เขาคงทนไม่ได้

ที่เขาต้องพูดจาประชดประชัน ที่เขาหาเรื่องแกล้งเธอ เพราะเขาอยากให้เธอสนใจ

ยากอยู่เหมือนกันที่จะบอกความรู้สึกให้เธอรับรู้ เพราะเขาร้ายกับเธอตั้งแต่แรก แล้วจู่ๆ มาทำดี เธอก็ไม่เชื่อมั่น ไม่เชื่อใจ ไม่ไว้ใจ

สำคัญเหนือสิ่งอื่นใด เธอจะรู้สึกเหมือนที่เขารู้สึกหรือเปล่า จะมีหัวใจที่ตรงกันหรือไม่ เป็นคำถามที่เขากลัวว่าคำตอบจะไม่ใช่อะไรที่เขาคาดหวัง

ถ้าเขาบอกเธอว่าเขาทำทุกอย่างออกมาจากหัวใจ ไม่ใช่หน้าที่

เธอก็ยังไม่เชื่อ มีอย่างเดียวกับที่เขาทำได้ คือต้องพิสูจน์ให้เธอเห็นว่าเขา
จริงจังและจริงใจกับเธอมากแค่ไหน

